

96. møde

Fredag den 18. maj 2001 kl. 10.00

Dagsorden

1) Forhandling om redegørelse nr. R 18:

By- og boligministerens Bypolitisk redegørelse. (Redegørelsen anmeldt 10/5 2001. Redegørelsen givet 10/5 2001. Meddelelse om forhandling 10/5 2001).

2) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 184:

Forslag til folketingsbeslutning om forbedret forskning i arbejdsskader, erhvervssygdomme m.v.

Af Anne Baastrup (SF) m.fl.
(Fremsat 6/4 2001).

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 185:

Forslag til folketingsbeslutning om forbedring af lovgivningen om arbejdsskadesikring.

Af Anne Baastrup (SF) m.fl.
(Fremsat 6/4 2001).

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 187:

Forslag til folketingsbeslutning om orlov til pasning af handicappede ægtefæller eller pårørende i eget hjem.

Af Erik Larsen (V) og Tom Behnke (KF) m.fl.
(Fremsat 6/4 2001).

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 188:

Forslag til folketingsbeslutning om oprettelse af andelsselskaber med faciliteter til praktisk bistand og personlig pleje for ældre.

Af Erik Larsen (V) og Tom Behnke (KF) m.fl.
(Fremsat 6/4 2001).

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 193:

Forslag til folketingsbeslutning om nedsættelse af et socialpolitisk råd.

Af Villy Søvnald (SF) m.fl.
(Fremsat 25/4 2001).

7) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 180:

Forslag til folketingsbeslutning om afvikling af netværksafgift for tv-stationer, hvis sendeflader er politisk reguleret.

Af Brian Mikkelsen (KF), Jens Rohde (V), Poul Nødgaard (DF) og Kim Behnke (UP) m.fl.
(Fremsat 6/4 2001).

8) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 189:

Forslag til folketingsbeslutning om at skabe bedre sendeforhold for lokalradioer og etablere to fuldt landsdækkende 5. og 6. radiokanaler.

Af Jens Rohde (V), Brian Mikkelsen (KF), Poul Nødgaard (DF), Tove Videbæk (KRF) og Kim Behnke (UP) m.fl.
(Fremsat 18/4 2001).

Den første sag på dagsordenen var:

1) Forhandling om redegørelse nr. R 18:

By- og boligministerens Bypolitisk redegørelse.

(Redegørelsen anmeldt 10/5 2001. Redegørelsen givet 10/5 2001. Meddelelse om forhandling 10/5 2001).

Forhandling

Lissa Mathiasen (S):

Jeg vil godt starte med at takke by- og boligministeren for en, synes vi, rigtig god bypolitisk redegørelse.

Vi ser denne redegørelse som udtryk for, at bypolitikken også i de kommende år bliver prioriteret meget højt, og det er vi i Socialdemokratiet enige i, fordi bypolitik helt basalt drejer sig om velfærd.

Bypolitikken kan betragtes ud fra flere indfaldsvinkler, men ikke mindst den boligsociale indsats, der fokuserer på at ændre udviklingen i de udsatte byområder, og en indsats, der satser på at skabe vækst, som skal komme hele byen til gode, er nogle afgørende punkter for os.

Men jeg vil godt skynde mig at tilføje, at det også er afgørende, at vores bypolitik er bæredygtig, og det betyder, at der skal være en sammenhæng mellem den økonomiske, den miljømæssige og den sociale udvikling. Ingen kan

være interesseret i, at den økonomiske vækst kommer til at ske på bekostning af miljøet, og derfor er ressourceforbruget i vores byer også afgørende.

Nogle kunne måske forledes til at tro, at når vi snakker bypolitik, så drejer det sig kun om de større byer, men vi er akkurat lige så optaget af, hvordan vi får sikret en god og stabil udvikling i vores små samfund, i vores landsbyer. Vi har et ønske om liv på landet, liv i vores landdistrikter, og jeg vil godt sige, at vi glæder os i hvert fald over at se den vækst, der rent faktisk er i de her områder.

Hvis vi tager det enkelte menneskes velfærd og sætter det i centrum, så er vores ønske, at vi er med til at skabe en god og holdbar bypolitik. Det gør vi også ud fra erkendelsen af, at hvis man stiller en gruppe mennesker det spørgsmål, hvad de finder afgørende for deres trivsel, deres velfærd, ja, så er det typiske svar koncentreret omkring deres bolig, de nære omgivelser, deres arbejde, handelsmuligheder, fritids- og service-tilbud.

Vi tror i den forbindelse, at det helt afgørende er det, som også by- og boligministeren lægger meget vægt på, nemlig at få sikret borgerne en ordentlig inddragelse. Det at føle, at man er en del af en beslutningsproces, ikke kun i ens nærområde, men også i bydelens og hele byens udvikling, er væsentligt. Jeg tror også, at det er med til at sikre, at vi på den måde får den enkelte til at føle et egentligt medansvar, og det er nu heller ikke så ringe endda.

Der er heller ingen tvivl om, at det sociale bølilmiljø er en del af konkurrencen byerne imellem. Hvis vi ser på ønsket om vækst i erhvervslivet, ja, så afhænger en god arbejdskraft også af de krav, som arbejdskraften stiller til et attraktivt bymiljø.

Hvis man skal kunne tiltrække arbejdskraften, så handler det altså også om for de mennesker: Hvad er der af daginstitutionsplasser, hvordan ser skolen ud, hvordan er kulturlivet, hvordan er infrastrukturen, hvordan kan man komme til og fra arbejde, hvordan ser naturen ud, er der et ordentligt udenoms miljø? Det drejer sig altså også om indretningen af byens rum, af et alsidigt udbud af boliger, som rent faktisk tilgodeser den enkeltes behov.

Der er ingen tvivl om, at boligen og de krav, der i dag bliver stillet til boligen, har ændret sig, og at fremtidens boligmarked må indrettes derefter, så det lever op til kravet om fleksibilitet, om variation. Vi bør sikre en bred vifte af bolig-

typer og understøtte udviklingen af den tilgængelige by.

Her kan jeg selvfølgelig ikke lade være med, selv om jeg godt ved, det ikke ligger inde i en bypolitisk redegørelse, andet end at glæde mig over det udspil, vi har set fra by- og boligministeren, altså fra regeringens side, hvor man netop lægger an til, at nu skal der altså bygges flere almenboliger, at der skal tages nogle forhandlinger, ikke mindst i forbindelse med kommune-forhandlingerne, og at den almene bolig skal have en større rummelighed omkring medejerboliger, større råderet m.v.

Der lægges også op til flere ungdomsboliger, Fælles 4'eren, som det bliver kaldt, at man får pensionskassebyggerierne i gang igen, og at vi får flere støttede andelsboliger.

Jeg glæder mig over det, for jeg mener faktisk, at det er en del af det, der skal til for at sikre det varierede udbud, som folk efterspørger.

Men der er ingen tvivl om, at når vi så snakker om det, så er et godt byområde også noget, der skal kunne fungere som base for hele ens liv. Der skal være plads til børnene, til familien, til de unge og til de ældre. Dermed vil et velfungerende lokalmiljø også kunne danne rammen om et godt stabilt socialt netværk.

Det betyder også, at bolig, arbejde, kultur, fritidstilbud skal være så alsidige, at såvel forskellige aldersgrupper som forskellige socialgrupper kan bo sammen og bruge de fælles faciliteter. Jeg tror også, at en sådan oplblødning af skellene vil kunne medvirke til at modvirke den sociale opsplitning og dermed undgå belastede og ikke velfungerende områder i vores byer.

Et centralt mål for os med bypolitikken er at øge velfærden netop for de svage grupper og på længere sigt forhindre, at der kommer nye svage grupper til. Og her nytter det altså ikke kun at fokusere på boligen, her nytter lappeløsninger ikke, når en bydel er præget af større og vigtigere udfordringer. Det er også den bevidste politik, vi netop ser i ministerens redegørelse. Det er jo en misforståelse, hvis nogle tror, at sådan vil mennesker helst bo. Det, det drejer sig om, er: Alle har ikke lige valgmuligheder.

Der er ingen tvivl om, at den bymæssige opsplitning og den sociale udstødelse i byerne er en stor udfordring for udviklingen af vores byer. Og så meget mere er det afgørende for os, at vi tør medvirke til at få skabt den større alsidighed, tør tænke nyt i et godt samarbejde, ikke mindst kommunen og borgerne imellem.

Jeg synes, vi skal glæde os over den succes, der har været omkring kvarterløft, helhedsorienteret byfornyelse, lokalt Agenda 21-arbejde osv. Alle disse mange gode tiltag skal selvfølgelig fortsætte, samtidig med at man tør sætte noget nyt i værk. Og derfor er det lidt spændende, når by- og boligministeren i de kommende år vil fokusere på nye facetter af borgerinddragelse og partnerskaber i byens udvikling.

Vi tror, at samspillet mellem det private erhvervsliv, den offentlige forvaltning, inddragelsen af borgerne, herunder også de svage gruppers mulighed for at blive hørt, er en cocktail, som matcher de ønsker, de krav, de forventninger, der ligger fra den enkelte borgers side.

Spændende er det også, når vi kigger på byens erhverv og beskæftigelse. Spændende er det at se, om det lykkes at få en bedre integration af servicevirksomheder for at skabe liv og mangfoldighed i de enkelte bydele.

Vi ser det også som en stor udfordring at sikre, at de lokale, sociale, naturmæssige og bygningsmæssige ressourcer udnyttes bedst muligt. For vi er enige i, at det fremover er vigtigt, at man i forbindelse med byudviklingen er yderst opmærksom på, at udnyttelsen af udtjente byområder, herunder også erhvervs- og havnearealer, kommer med ind, for så mindsker vi behovet for at inddrage nye arealer. Vi skal hele tiden huske på, at vores frie natur er en skat, som vi ikke bare skal rosse med.

Der er jo et gammelt ordsprog, der siger, at af erfaring bliver man klog. Set i lyset af dette deler vi ministerens idé om at kunne etablere en bedre form for erfaringsudveksling kommunerne imellem, bruge det gode, som sker et sted, som inspirator i sin egen by.

Kort og godt: Mulighederne ligger foran os. Det drejer sig om at få debatten helt ind i de små hjem. Vi er godt på vej, men jeg tror også, vi må erkende, at det er en udvikling, det er et arbejde og en opgave, vi aldrig bliver færdige med.

Som jeg startede med at sige, finder vi ministerens redegørelse inspirerende, flot. Vi ser den som et klart signal om bæredygtighed, trivsel, velfærd for alle, uanset hvor man bor. Kort og godt: Et afgørende bidrag til velfærdssamfundets fremtidige indretning.

(Kort bemærkning).

Annie Lunde Hansen (CD):

Tak til fru Lissa Mathiasen for hendes indlæg, hvor hun jo kom vidt omkring.

Jeg vil gerne spørge fru Lissa Mathiasen: Der har lige været et lovforslag om at lukke op for pensionskasserne, så vi kunne komme i gang med få lukket pinsepakken op. Det stemte Socialdemokratiet imod, og så vidt jeg ved, var der kun én stemmes forskel her i salen.

Er det så kun tomme ord, eller kunne Socialdemokratiet ikke have været med til at gøre lidt af det til alvor, så vi var kommet i gang med at bygge de boliger, så vi ikke kun bliver ved med at stå og tale og tale og tale her fra talerstolen? Der sker intet, for de, der gerne vil, bliver stemt ned af regeringen.

Nu vil jeg gerne have et svar: Hvorfor stemte Socialdemokratiet imod den anden dag?

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Det var en flot tale, og jeg synes, der var mange gode synspunkter i den, men på et par punkter manglede jeg faktisk noget konkret.

Det er rigtigt, at de svage grupper skal hjælpes, og at det skal gøres gennem en bred indsats. Men hvis vi skal løse problemerne med de store koncentrationer af de svage grupper, er det så rigtigt, som redegørelsen lægger op til, at det er de ressourcestærke, vi skal fokusere på? Er opgaven ikke i virkeligheden at sørge for, at de ressourcestærke her og nu i den boligmasse, vi har, får nogle flere valgmuligheder?

Det andet er om trafikken, og det sagde fru Lissa Mathiasen ikke så meget om, men det er jo et af de store problemer i byen. Har Socialdemokratiet en tro på, at vi kan løse trafikproblemet alene med det, der står i redegørelsen? Er der ikke brug for, at vi får nogle instrumenter, som gør, at der bliver en anden økonomisk udgiftsfordeling mellem den private trafik og den kollektive trafik? At vi med andre ord måske bliver nødt til at lave nogle kørselsafgifter af en eller anden art for at dæmpe trafikken i byen.

(Kort bemærkning).

Egil Møller (DF):

Jeg hørte den socialdemokratiske ordfører bl.a. nævnte, at man ønskede en boligsammensætning, der bestod af en bred vifte af boligtyper. Det ønsker vi også i Dansk Folkeparti.

Jeg hørte ligeledes, at fru Lissa Mathiasen sagde, at man fremover ønskede at modvirke sociale problemer i byerne. Det kan vi også tilslutte os i Dansk Folkeparti.

Men hvis Socialdemokratiet virkelig ønsker at begrænse de sociale problemer, så må man også være med til at begrænse den massive indvandring af fattige sociale tilfælde bl.a. fra den tredje verden. Det er ofte fra den side, vi ser de sociale problemer. Den ønsker vi i Dansk Folkeparti at medvirke til at begrænse. Men det gør man åbenbart ikke i Socialdemokratiet.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg vil godt starte med at sige til fru Annie Lunde, hvilket jeg også tror meget klart fremgik af den debat, vi havde ved førstebehandlingen af det beslutningsforslag, der lå omkring pensionskasserne, at der var to mangler, hvis jeg sådan skal gøre det kort, og det var anvisningsretten, og det var sikkerheden for prisen på de boliger.

Jeg vil godt sige, at for os er det afgørende, at vi får det brede spektrum af boliger, og det, der er lige så afgørende, er, at det er boliger til almindelige mennesker og til almindelige menneskers løn. Det nytter ikke noget, at vi får bygget en bunke boliger, som kun er de få beskåret. Det var det, der lå i det forslag, og det ved fru Annie Lunde også godt.

Så til hr. Knud Erik Hansen, men sådan set også lidt til hr. Egil Møller: Jeg synes, det er meget afgørende, at vi også har forståelse for, at en kommune i vækst, en kommune med et godt erhvervsliv, en kommune med behov for arbejdskraft også er en kommune, der har styrken til at kunne byde de svageste noget. Det er også det erhvervsliv, der har ressourcerne til at kunne gå ind og medvirke til at samle lige nøjagtig dem op, der har sværest ved at få fodfæste på arbejdsmarkedet.

Jeg skal også lige sige til hr. Knud Erik Hansen, at jeg mener netop ikke, at vækst i byen udelukker det andet. Tværtimod vil jeg sige, at det nøje hænger sammen. En kommune på hælene, en kommune med små ressourcer er typisk også en kommune, der har sværest ved at tage vare på de svageste, og derfor er det afgørende, at vi herindefra er med til at spille netop på begge heste i den sammenhæng.

Jeg nævnte det omkring infrastrukturen, jeg nævnte det omkring muligheden for at have nogle lette muligheder for at komme til og fra arbejde, at der er børnepasning og så fremdeles.

For mig er det helt afgørende, at vi kigger på infrastrukturen. For mig er det helt afgørende, at vi også kigger på det, som trafikministeren er kommet med, for der er store problemer i for-

hold til trafikudviklingen. Jeg er enig. Men det mener jeg faktisk også trafikministeren er kommet med et godt bud på.

Så vil jeg godt sige til hr. Egil Møller, at det glæder mig, at der er enighed, så jeg forventer også, at når lovforslagene kommer, ser vi Dansk Folkeparti stemme for dem. Det er godt. Og så synes jeg, at vi i dag skulle gøre os den umage, at vi også i forhold til de mennesker, der kommer udefra, er i stand til at få en værdig debat.

En by i vækst, en stærk kommune og et godt erhvervsliv er faktisk fundamentet for, at en god integrationspolitik lykkes. De mennesker, der kommer til os, er ikke dårligere, hellere ikke socialt set. Hvis blot vi er i stand til at give dem en ordentlig integration, en plads på arbejdsmarkedet, så skal de også nok fungere. Det er det fællesskab, det sociale samvær, vi godt vil have.

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Det glæder mig naturligvis, at den socialdemokratiske ordfører lagde vægt på – det havde jeg også forventet – at der skulle være et bredt spektrum af forskellige mennesker i forskellige områder.

Det er også derfor, at det undrer mig, at Socialdemokratiet ikke i forbindelse med det beslutningsforslag, der er fremsat, om, at man skal have mulighed for at købe sin andelsbolig, følger op på de gode intentioner. Det var jo rent faktisk sådan, at den daværende by- og boligminister i december måned sidste år synes, at det var en god idé, og derfor undrer det mig såre, at det ikke bliver fulgt op.

Endelig kom fru Lissa Mathiasen ind på, at der var problemer med pensionskassernes byggeri. Det kan jeg nu ikke se der var. Det var en god og billig måde at få skabt nogle boliger på, også nogle boliger til en fornuftig pris, som almindelige mennesker kunne betale.

Derfor kan jeg ikke være enig i den udlægning.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg var glad for fru Lissa Mathiasens bemærkning med hensyn til det forsøg, der blev gjort fra Dansk Folkepartis side på at gøre det her til en flygtningedebat. Når vi har en boligdebat, som vi prøver at holde seriøst på sporet, så forsøger Dansk Folkeparti altid at få det til at blive en flygtningedebat.

Det skal ikke ske, og derfor vil jeg spørge fru Lissa Mathiasen, om hun ikke kunne give CD det råd at prøve at være med til at skabe en løsning også i forbindelse med kommuneforhandlingerne, således at vi kan få løst finansieringen for det almene familieboligbyggeri, hvor KL har foreslået, at staten går ind med 7 pct., for så ville vi andre kunne gå ind og være med til at ændre på pinsepakken og dermed også bane vejen for et pensionskassebyggeri.

Jeg tror, det er vigtigt, at fru Lissa Mathiasen understreger over for CD, at der er brug for, at CD går ind og er med til sammen med os andre at få de brikker til at falde på plads, for vi kan ikke åbne for pensionskassebyggeri uden at have sikkerhed for, at vi også får et forøget alment familiebyggeri. Jeg håber, at CD og Socialdemokratiet er enig i, at det må skrues sådan sammen.

(Kort bemærkning).

Annie Lunde Hansen (CD):

Jeg vil gerne spørge fru Lissa Mathiasen, om det ikke er korrekt, at når man har et beslutningsforslag, er der også et udvalgsarbejde, og i det udvalgsarbejde kunne vi vel nok have forhandlet nogle ting på plads, så beslutningsforslaget var blevet lavet om til en eller anden form for lovforslag – det kan ikke nås denne samling, men det kan nås i oktober – sådan at der var blevet løst op for og sat et loft over, hvad en bolig bygget af pensionskasserne måtte koste pr. kvadratmeter, og hvordan anvisningsretten ville være for dem.

Den høring, vi har haft, er vel har vist, at pensionskasserne ikke var helt uvillige til det, men lad det nu være op til fru Lissa Mathiasen at svare mig på det.

Så vil jeg spørge fru Lissa Mathiasen om noget helt andet: Hver gang, vi har en boligdebat, får Dansk Folkeparti altid med den mening, de har, inddraget de fremmede, men det er vel, fordi vi mangler boliger, og når så de danske borgere, som mangler boliger, ser, at de fremmede efter 3 måneder har en ret til at få en lejlighed, så giver det nogle gnidninger i samfundet, som vi herinde er med til at skabe, fordi der simpelt hen mangler boliger til alle de mennesker, som står og venter.

Vi kan ikke løse det problem nu, men jeg vil gerne høre fru Lissa Mathiasen: Hvornår kommer vi i gang, så vi kan tilbyde nogle flere boliger til alle kategorier af mennesker i Danmark?

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg må lige gøre opmærksom på, at taletiden er kraftigt overskredet.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Nu er det jo lidt sælsomt – det er til hr. Ulrik Kragh – at vi skal have en fornyet debat om de beslutningsforslag, der har været til behandling her.

Når vi nu kigger på det forslag, der lå om muligheden for at købe sin egen andelsbolig, og hvis man kigger på, hvad der reelt lå i forslaget, og hvor meget det kunne dække ind – det var i øvrigt et skatteforslag – så betyder det rent faktisk, at én person ud af nogleogtrestusinde indbyggere i Kolding Kommune ville have mulighed for at udnytte den ret. Det er altså det, jeg vil kalde for en enlig svale, men den gør heller ingen sommer. Det var derfor, vi sagde, at de penge kan bruges på en bedre måde.

Vores bedre måde er at vise, at det, vi står for, ønsker vi også at holde fast i og få gennemført. Og det er at sikre, at vi får bygget flere boliger, men at det bliver et varieret udbud med boliger, som kommer til at tilgode de mange grupper, som hver især står og godt kunne tænke sig at få et andet sted at bo.

Til hr. Keld Albrechtsen: Jamen jeg sagde faktisk i mit første indlæg, at for os er det lidt væsentligt, at kommuneforhandlingerne falder heldigt ud. For os er det afgørende, for vi vil godt holde, hvad vi lover, både i forhold til vores forligspartner og sandelig også i forhold til det løfte, vi har givet.

Vi ønsker, at der bliver bygget et varieret udbud af boliger. Og så er det ikke kun pensionskassebyggeri, så er det også almene boliger, det er også ungdomsboliger og også gerne nogle andelsboliger.

Jeg må formode med det, der er sagt her fra talerstolen i dag og tidligere fra de andre partier, inklusive CD, at man også er parat til at bakke op om det. Ellers er der i hvert fald nogle partier, der siger ét og gør noget andet i praksis. Det er ikke det, vi ønsker i Socialdemokratiet, tværtimod.

Så er jeg da enig med fru Annie Lunde, og det ligger jo sådan set i det svar, jeg lige har givet her: Ja, vi mangler boliger. Det er også det, regering har reflekteret på. Men for os er det altså afgørende, som jeg sagde før, at det bliver mere byggeri, et varieret byggeri med mulighed for

ikke kun at give et tilbud til nogle få grupper her i samfundet, men til alle.

Det er netop den ens behandling, der er det ansvar, vi godt vil tage på os, og det er det, jeg synes giver et ordentligt velfærdssamfund, og det er den politik, vi godt vil stå for.

By- og boligministeren (Lotte Bundsgaard): Jeg synes, det er vigtigt, at vi her i Folketinget diskuterer bypolitik, og hvordan vores skal byer udvikle sig. Men jeg kan høre, at der er mange, der er bekymrede for, hvad der egentlig sker på boligområdet, og derfor vil jeg gerne lige kort redegøre for det, så vi kan komme i gang med den bypolitiske diskussion, så det hele ikke går op i boliger.

I regeringen mener vi, at det er afgørende, at vi har et varieret boligmarked. Vi mener, det er afgørende, at man som dansker kan være tryk ved, at man kan få et godt sted at bo. Derfor fremlagde jeg for nogle dage siden en boligpakke.

Fru Annie Lunde spørger lidt til tidsplanen. Boligpakken skal vi forhandle hen over sommeren, og vi fremsætter lovforslag, når vi starter den næste samling. Vi kan ikke nå at vedtage lovforslag i den her samling, så ved starten af næste samling fremsætter jeg lovforslag. Og så glæder jeg mig til, at vi i fællesskab kan sikre, at vi får bygget nogle flere boliger i Danmark.

Jeg vil kort redegøre for, hvad der er i den her boligpakke:

Den første del handler om strukturpolitik. Hvordan sikrer vi, at vi får noget lidt bedre og lidt billigere byggeri? Hvordan sikrer vi, at vi får brugt de grunde, der ligger rundtomkring i byerne, hvor der tidligere har været industri, så der ikke rigtig er nogen, der tør bygge på dem, så vi også de steder kan få bygget nogle gode boliger?

Den anden del af pakken handler om de almene boliger. Det er vigtigt, at vi har en almen sektor, hvor der er boliger nok, men også en almen sektor, der er bæredygtig. Altså en sektor, hvor der både bor mennesker, der har overskud i hverdagen, og mennesker, der har brug for, at der er nogle andre, der løfter dem lidt. Det er en af de gode ting ved vores velfærdssamfund.

Derfor er vi villige til at diskutere med kommunerne, om vi skal ændre på økonomien. Derfor indfører vi en medejerbolig, der kan tiltrække en bredere del af befolkningen. Det moderne menneske vil jo både have fællesskab og det individuelle. Det er det, medejerboligen sikrer.

På ungdomsboligområdet introducerer vi en ny almen ungdomsbolig, 750 boliger om året, uden at kommunerne skal betale noget i grundkapital, så vi får sikret, at når man får en uddannelsesplads, har man også en bolig.

På pensionskasseområdet synes jeg, at fru Lissa Mathiasen fint har redegjort for, at vi gerne vil have et mangfoldigt boligmarked, men vi stiller nogle krav. Det skal ikke være luksusbyggeri, det skal være byggeri, der ikke er alt for dyrt.

Den sidste del handler om støttede andelsboliger, hvor vi forhøjer kvoten fra 1.000 til 1.800 boliger, så ældre eller seniorer kan lave nogle gode seniorbofællesskaber.

Alt i alt er det en pakke, der giver 10.000 ekstra boliger, for i regeringen mener vi nemlig, at det er afgørende, at der er boliger til alle, men det skal være et bæredygtigt boligmarked. Tak for ordet.

(Kort bemærkning).

Egil Møller (DF):

Jeg har fuld forståelse for, at by- og boligministeren iler den socialdemokratiske ordfører til hjælp og bryder ind i talerrækken. Men det ændrer ikke ved, at fru Mathiasen nævner, at Socialdemokratiet ønsker at løse sociale boligproblemer og i den forbindelse konstaterer, at Dansk Folkeparti også er med på den tankegang. Og det kan jeg bekræfte, det er vi.

Så er det så, at vi er uenige om, hvordan man løser det. Og der påpeger jeg jo ganske nøjagtigt nogle kendsgerninger, nemlig at vi har en massiv indvandring fra den tredje verden her til landet.

Vi ved det jo godt, borgerne ved det godt, men det kan godt være, at den socialdemokratiske folketingsgruppe ikke er klar over, at det faktisk er dér, vi får mange sociale problemer. Og skal vi løse det og forbedre vilkårene også for de danskere, der er her i landet, så må vi gribe anderledes fat om problemerne, og der er det bare, at jeg foreslår, at vi begrænser denne alt for store indvandring.

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Nu fik vi så en redegørelse for boligministerens forslag, og den boligpakke synes jeg jo er interessant at studere.

Jeg vil godt spørge den socialdemokratiske ordfører: Finder Socialdemokratiet, at udspillet er tilstrækkeligt? Er 10.000 boliger på 4 år tilstrækkeligt til at løse problemet?

Samtidig kan vi spørge, om det tiltag med medejerbolig på 20 pct. af prisen er nok, om Socialdemokratiet finder det tilstrækkeligt, til at det kan gøre en forskel, så vi fastholder nogle mennesker i det almennyttige boligbyggeri?

Endelig kunne vi spørge den socialdemokratiske ordfører, om det findes tilstrækkeligt, at man som pensionskasse har en 3-årig investeringshorisont, hvis det er sådan, at man skal ud og investere et beløb i størrelsesordenen 1 mia. kr.

(Kort bemærkning).

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg synes som udgangspunkt, at der er meget i den socialdemokratiske boligpakke, som er sympatisk. Nogle af de ting, man nu kommer med, er jo det, man har afvist, når vi andre er kommet med det, så der må jeg da sige bedre sent end aldrig.

Mit spørgsmål går på det indskud, som kommunen skal yde, den såkaldte grundkapital, som for nogle år siden er sat op fra 7 til 14 pct. Mener Socialdemokratiet, at kommunerne fortsat skal yde 14 pct. hele vejen igennem? Vi har f.eks. fra Kristeligt Folkepartis side foreslået, at vi eksempelvis sætte den kommunale grundkapital ned til 7 pct., så staten går ind og yder noget her. Er det noget, Socialdemokratiet er totalt afvisende over for?

Jeg er godt klar over, hvordan man stemte i går, men hvordan er det i fremtiden, skal tallet være 14 pct. eller hvordan?

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Først til hr. Flemming Kofod-Svendsen: Jeg synes egentlig, det ville være en interessant situation, om jeg på nuværende tidspunkt gik ind og saboterede det, der rent faktisk ligger af forhandlingerne med kommunerne.

Jeg sagde faktisk i mit første indlæg, som jeg ikke er sikker på, hr. Kofod-Svendsen hørte, at vi har en fortrøstning til, at man i forhandlingerne med Kommunernes Landsforening finder nogle løsninger, for vi har et ønske om at få bygget nogle flere boliger; det kan så også være et svar til hr. Egil Møller. Vi har et ønske om at få gang i byggeriet, men vores ønske går altså stadig på, at der også bliver bredde i byggeriet.

Jeg appellerede til, at vi kunne få en lidt positiv debat her i dag, så derfor synes jeg, det er utrolig ærgerligt, at man tager enkeltgrupper ud. Hvorfor ikke sige: Det er en del af samfundets opgave at tage hånd om dem, der måske

har det lidt svært her i samfundet, og en af de måder, vi netop kan tage hånd om dem på, er bl.a. at sikre, at der også er plads til dem på boligmarkedet.

Så spørger hr. Ulrik Kragh mig, om jeg er godt tilfreds med det udspil, regeringen er kommet med: Ja, for ellers ville jeg da være en slem, jeg havde nær sagt et eller andet, som ikke skal siges herfra. Jeg synes, det er et godt, konstruktivt udspil, som rent faktisk viser, at vi ønsker, at der skal sættes gang i byggeriet, også i bredden. Vi vil gerne holde det løfte, vi har givet på området, og derfor står vi også bag udspillet i Socialdemokratiet. Men vi har behov for at høre kommunernes muligheder for at kunne deltage, og vi håber også at se pensionskasserne som medspillere.

Som jeg sagde før, vil vi gerne have andelsboligbyggeriet op at stå og gøre noget på ungdomsboligsiden. Men det er ikke ensbetydende med, og det tror jeg også by- og boligministeren kan bekræfte, at man hverken fra Socialdemokratiets eller fra regeringens side har sagt, at så har vi i øvrigt tænkt os at sætte os med hænderne i skødet de næste 10 år. Nej, selvfølgelig ikke. Tingene forandrer sig, landet forandrer sig, vort samfund forandrer sig, befolkningen stiller nye krav, og selvfølgelig vil vi også komme med nye skud på stammen. Men udspillet synes jeg er knagende godt, for det viser netop noget om, at vi er parat til at leve op til de løfter, vi har givet, og reelt sætter noget bag frem for bare at komme med et løsningsforslag for en enkelt i Kolding. Det rækker ikke ret langt.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

De næste tre korte bemærkninger er til hr. Knud Erik Hansen, hr. Keld Albrechtsen og hr. Egil Møller.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Der blev sagt før, at det hele ikke skulle gå op i boligpolitik, men på den anden side: Når vi har en bypolitisk redegørelse, er en af opgaverne jo at fokusere på de steder, hvor det brænder på, og hvor der er brug for noget ekstra handling, og jeg synes ikke, jeg fik et ordentligt svar fra fru Lissa Mathiasen før, da jeg spurgte om de svage grupper.

Jeg synes, det generelt er både regeringens og Socialdemokratiets problem, at man i løsningerne satser utrolig meget på de ressourcestærke, og så kommer de svage lidt i baggrunden som

en sekundær løsning. Det er rigtigt, at vi kan hjælpe de ressourcetsvage ved at sørge for, at de kommer i arbejde; men når de ikke har arbejde her og nu, henviser vi dem til ca. 10-20 pct. af de almene boligbebyggelser. Var det ikke en idé at sørge for, at de rent faktisk fik nogle flere konkrete valgmuligheder på boligmarkedet?

Jeg synes, der er mange gode takter i boligudspillet, men jeg vil godt spørge fru Lissa Mathiasen, om hun faktisk mener, at 2.000 ekstra boliger om året er tilstrækkeligt til at dække boligbehovet i byerne med det pres, der er.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes, det er interessant at se det billede, der tegner sig efter ordførernes meldinger vedrørende behovet for boliger, for der tegner sig det klare billede, at man siger fra alle sider i Folketingsalen: Det er godt, at der er kommet et udspil fra regeringen med disse ca. 2.000 boliger om året, men det er ikke nok. Der er et større boligbehov, og derfor skal vi have tallet op. Det synes jeg fremgår meget klart, og det signal håber jeg også fru Lissa Mathiasen bringer videre til finansministeren i forbindelse med de kommuneforhandlinger, der finder sted, for det er jo dér, krumtappen i løsningen ligger.

Nu siger fru Lissa Mathiasen, at der kommer lovforslag til oktober; men det vil jo sige, at det haster, for vi skal altså sikre, at der i forbindelse med kommuneforhandlingerne – gerne med det forslag, som KL og Enhedslisten har fremsat om de 7 pct. – gives kommunerne en mulighed for at få det ind i budgetterne for 2002, og derfor vil jeg godt spørge fru Lissa Mathiasen, om hun ikke er enig i, at det faktisk er i forhandlingerne her i maj og juni, rammerne skal på plads, altså at det er en bunden opgave for os alle sammen, som faktisk haster temmelig meget.

(Kort bemærkning).

Egil Møller (DF):

Fru Lissa Mathiasen erkender, at der er behov for flere boliger. Ja, det er der vel – til danskerne. Det er jo danskerne, der har svært ved at få en passende bolig. Det er jo ikke de mange flygtninge og indvandrere, der kommer hertil hvert år i stadig stigende omfang. De har ikke noget boligproblem, for det er jo sådan, at kommunerne skal skaffe disse mennesker en passende bolig inden for 3 måneder, så de har det jo ganske nemt.

Næh, det er danskerne, der har problemerne, og disse problemer løser man slet, slet ikke ved bare at bygge 2.000 flere boliger om året. Disse flygtninge og indvandrere kommer jo fortsat her til landet i hobetal, og de kan være trygge, så længe vi har en socialdemokratisk regering, for dem særbehandler man jo positivt.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Lissa Mathiasen, og derefter har jeg hr. John Vinther og fru Annie Lunde Hansen skrevet op.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg opfordrede i et tidligere indlæg hr. Egil Møller til, om vi ikke skulle prøve at få en lidt mere anstændig debat, en lidt mere værdig debat i dag. Det synes jeg vi skylder os selv, men ikke mindst synes jeg faktisk, vi skylder menneskene uden for dette hus at vise, at vi også formår det. Derfor håber jeg egentlig, at vi kan slutte denne del af hr. Egil Møllers indlæg af med at konstatere enighed om, at der er et behov for boliger, så alle – som det også er formålet med udspillet fra regeringens side – der har et boligbehov, kan få det dækket. Det er vel det, det drejer sig om, vi skal vel ikke til at sortere mennesker i den sammenhæng.

Kunne vi ikke blive enige om det og dermed også få sluttet den del af diskussionen? Jeg synes ikke, vi hverken skal sortere eller på anden måde diskriminere dem, der har et behov for en bolig. Jeg ved godt, hvor mange der har henvendt sig til os, og det er det behov, vi skal have dækket.

Så vil jeg godt sige til hr. Knud Erik Hansen, at jeg havde faktisk et rimelig stort afsnit om de svage. For mig er det meget afgørende, at vi både hjælper de mennesker, som man må sige kan opleve i dag, at de hører til de svage i samfundet, men jeg er nok så optaget af at sikre, hvordan vi undgår, at der fremover skabes nye svage grupper. Jeg vil sige, at de to elementer går hånd i hånd for os, og det er helt afgørende.

Men jeg tror også, det betyder meget, at man i et område, en kommune eller en bydel har en miksning af stærke og svage. Det er en måde, man kan hjælpe nogle mennesker på, men det er også erhvervslivets ansvar, det er kommunens ansvar, og jeg vil sige, at vi har et ønske om, at vi ikke skaber svage mennesker, men tværtimod kan hjælpe dem.

Til hr. Keld Albrechtsen: Jeg oplever det på den måde og har en forventning om, at vi vil se

nogle kommuneforhandlinger, som falder godt i hak, også når vi taler boligpolitik. Det giver nemlig mulighed for, at kommunerne rundt omkring kan få det ind i de kommende budgetter, og det er vores ønske, det er vores forventning, at de også i kraft af det ansvar, de har, rent faktisk vil gøre det. Jeg er helt enig med hr. Keld Albrechtsen her.

Jeg har faktisk glædet mig over de mange spørgsmål, jeg har fået, for de har signaleret, at der bredt blandt partierne her i Folketinget tilsyneladende er enighed om, at nu skal der gang i byggeriet, men ikke kun i én type byggeri og ikke gang i en eller anden form for skattetænkning, men i et bredt udbud af boliger. Det glæder mig, for det er ikke det, vi har hørt fra Venstre og De Konservative tidligere, tværtimod.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

De næste tre er hr. John Vinther, fru Annie Lunde Hansen og hr. Knud Erik Hansen, og de to sidste er for den tredje og sidste korte bemærkning i denne omgang.

(Kort bemærkning).

John Vinther (KF):

Jeg har naturligvis meget stor respekt for kommuneforhandlingerne, og jeg kunne ikke drømme om, at vi på dette tidspunkt skulle bringe regeringen i en situation, hvor man forskertse de mulighederne for at gennemføre de forhandlinger på et godt grundlag. Men jeg synes nu alligevel, debatten er ved at tage ganske morsomme proportioner, for jeg synes, vi savner en udmelding fra Socialdemokratiet om, hvad det er, Socialdemokratiet reelt vil.

Kristeligt Folkeparti har fremsat beslutningsforslag nr. B 76, om en lempelse af byrden på den kommunale grundkapital, når det gælder ældreboliger, og det forslag støtter Det Konservative Folkeparti. Det er der rent faktisk et flertal i udvalget og formentlig også et flertal i Folketingssalen, der gør.

Det var det forslag, Socialdemokratiet i går fik manøvreret tilbage til udvalget. Det kan man godt forstå, og det vil jeg sådan set også respektere. Men skal de meldinger, der er kommet her i dag, forstås således, at Socialdemokratiet ingen mening har om dette spørgsmål før på den anden side af kommuneforhandlingerne?

Jeg spørger, fordi der jo efterhånden tegner sig et billede. Socialdemokratiet og regeringen skyder alle oppositionens boligpolitiske forslag

ned, alle som ét, for derefter at fremsætte noget, der ligner, men vel at mærke noget, der ikke kan nå at blive behandlet i denne folketingsssamling. Jeg synes, fru Lissa Mathiasen og Socialdemokratiet skylder befolkningen at redegøre for, hvad der er Socialdemokratiets holdning til denne sag.

(Kort bemærkning).

Annie Lunde Hansen (CD):

Fru Lissa Mathiasen bad lige før om, at det ikke kun skulle dreje sig om boliger, så nu vil jeg prøve at spørge om en anden ting.

Fru Lissa Mathiasen var meget inde på landdistrikterne. Dem står der nu ikke meget om i denne redegørelse, men en anden ting, som gjorde mig meget glad, da jeg kiggede i redegørelsen, var, at regeringen vil komme med et lovforslag vedrørende bevarelse af kolonihaverne, og hvis de ikke kan bevares, skal der stilles ny jord til rådighed. Jeg vil gerne spørge: Hvordan vil regeringen og fru Lissa Mathiasen binde især de store kommuner, som er i gang med at sanere inden for det område, og som mangler jord til anden bebyggelse?

Jeg håber meget, at lovforslaget om kolonihaverne bliver til stor glæde for de mennesker, som har haft megen fornøjelse af at have haft kolonihave i mange år. Men hvad vil man gøre for at binde kommunerne?

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Det kan være svært at nå at svare på alle spørgsmålene, når man får tre, og der oven i købet stilles flere spørgsmål, så jeg vil godt gentage: Mener fru Lissa Mathiasen, at ca. 2.000 ekstra boliger om året er tilstrækkeligt? Er det i virkeligheden ikke et tal, der snarere er fastlagt af finansministeren end ud fra boligbehovet?

Vi er enige om alt det med de svage. Jeg kan følge fru Lissa Mathiasen langt i, at der er brug for en bred indsats for de svage og også for at sikre, at de svage får arbejde. Det er jo langt den bedste måde til at sikre, at de bliver stærke, men er det nok? Nogle gange mangler jeg, at Socialdemokratiet tager kontant fat dér, hvor det brænder på, og jeg vil godt spørge fru Lissa Mathiasen, om der egentlig ikke er brug for nogle andre, meget regulære mekanismer, som sikrer, at de kommuner, der ikke vil bygge almene boliger, fordi de spekulerer i social eksport, ikke kan komme godt af sted med det.

(Kort bemærkning):

Lissa Mathiasen (S):

Lad mig starte med hr. Knud Erik Hansen: Det, der ligger her fra regeringens side, er et bud på, hvad vi tror, der vil blive bygget, hvad der bliver sat i gang; men man skal jo lige huske på, at det faktisk er kommunerne, der afgør, hvor meget alment byggeri de vil sætte i gang. Skulle det vise sig, at kommunerne vil sætte mere byggeri i gang, fordi de mener, der reelt er et større behov, end der måske har været tidligere, forventer vi også, at de tager det ansvar på sig.

Det er jo rigtigt, som vi også har set, at der desværre er nogle kommuner, som ikke ønsker at påtage sig det sociale ansvar. Derfor ligger der også i boligudspillet fra regeringens side – og det støtter vi – at alle kommuner bør være forpligtet til at sikre, at det boligbehov, som måtte vise sig, også kan blive dækket.

Så vil jeg godt sige til hr. John Vinther, at jeg synes stadig, det er interessant, og jeg kan undre mig lidt over, at vi overhovedet får lov til at køre den debat her i dag. Men det er fair nok, jeg vil nemlig gerne.

Der blev spurgt, hvorfor vi i går og tidligere har sagt nej til B 76: Vi ser meget gerne, at kommunerne fortsætter den udbygning af gode boliger til ældre, inklusive ældreplejecentre, som de er godt i gang med, for i Socialdemokratiet har vi et ønske om, at kommunerne kan få lov til at fortsætte udbygningen af ældreplejen og give den omsorg, de ældre har behov for. Men det, vi ikke ønsker – og det er lige nøjagtig det, der ligger i det beslutningsforslag, som hr. John Vinther henviser til – er, at kommunerne ikke skal have mulighed for at påtale, hvis plejen, omsorgen for de ældre ikke er god nok. Det er vi hamrende uenige i. Tilsvarende siger man, at kommunen ikke skal have mulighed for at stille krav til, hvordan arbejdsmiljøet skal være, og det er vi også hamrende uenige i. Vi synes, det er afgørende, at det, vi tilbyder vore ældre, er noget, vi kan være bekendt, og det er årsagen til, at vi klart har sagt fra. Men jeg kan forstå, at man fra konservativ side slet ikke er klar over, hvad det er, man er med til at støtte.

Så undrede jeg mig lidt over fru Annie Lunde Hansens spørgsmål. For os er det afgørende at pointere, at en bypolitisk redegørelse ikke kun handler om store byer, som nogle tror. Nej, vi har et ønske om og mener også, det skal præciseres her i dag, at det også drejer sig om de små byer, landsbyerne og landdistrikterne. Det lå også i vores udspil med landsbyredegørelsen,

og det vil vi godt holde fast ved. Det har vi jo også gjort med landsbypuljerne m.v.

Med hensyn til kolonihaverne giver det vel sig selv. Miljøministeren har fremsat sit forslag, og i Socialdemokratiet er vi enige i, at det er godt at have de grønne oaser. Der er ikke nogen tvivl, når man kommer ud i en kolonihave, om, at her trives folk, her trives de endda godt, og derfor vil vi gerne bevare dem.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Keld Albrechtsen for en kort bemærkning, og det er den tredje og sidste til den nærværende ordfører.

(Kort bemærkning):

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil bare sige til fru Lissa Mathiasen, at vi er også andre, der er optaget af, at der ikke etableres plejeboliger af en dårlig kvalitet. Det er faktisk også derfor, vi har støttet, at sagen kom tilbage til udvalget, og jeg håber, vi kan løse problemet med tillægsbetænkningen. Jeg synes nemlig også, det er væsentligt at få en mulighed på området.

Vi er faktisk enige, og det vil sige, at der er et flertal i Folketinget, som er enig i det synspunkt, fru Lissa Mathiasen kom med, nemlig at der skal findes en løsning, så kommunerne kan sikre, at der ikke sættes uforsvarlige ting i gang. Det må vi prøve at arbejde med i Boligudvalget, og det vil jeg i hvert fald gerne være med til.

(Kort bemærkning):

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg er helt enig med fru Lissa Mathiasen i, at private selvejende institutioner naturligvis ikke skal levere en ringe og elendig pleje. Derfor ønsker jeg meget gerne, at embedslægeinstitutionen eller andre skal føre tilsyn, og at der selvfølgelig også skal være sanktioner, hvis en selvejende institution overhovedet ikke lever op til de krav om pleje og omsorg, vi forlanger.

Jeg ønsker bestemt ikke, at standarden skal være ringere, tværtimod. Den skal være mindst lige så godt og helst bedre end den, kommunen yder, og jeg er faktisk overbevist om, at det også vil ske. Hvis vi ser på de private skoler, kan de jo fint konkurrere med folkeskolen, og jeg tror også, at selvejende institutioner, der driver private ældrecentre, kan klare sig fint i konkurrencen. Jeg ønsker meget gerne et tilsyn, og jeg skal nok komme med et udspil inden tirsdag.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Lissa Mathiasen, og så tror jeg, vi er tæt på at gå tilbage til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg er utrolig glad for debatten i dag, for den har egentlig vist, at B 76 er, hvad jeg vil kalde et fejlskud, fordi man rent faktisk ikke er klar over, hvad det er, man har lagt op til. Der burde egentlig være nogle partier, der sidder med ganske røde ører over at have fremsat det, og ørerne burde være endnu mere røde, fordi et flertal havde tænkt sig at stemme forslaget igennem uden at vide, hvad det indeholdt.

Vi har det sådan, at for os er det afgørende, at vi behandler vore ældre og ikke mindst de ældre, som f.eks. er på et plejecenter og i meget høj grad har behov for omsorg og pleje, på en værdig måde. Det er også det, der er årsagen til, at vi har sagt fra og har sagt, at det her kan man ikke være bekendt. Men jeg har en fornemmelse af, at der sidder nogle dernede, som har brug for at få isposerne op på ørerne, for det kunne godt have været gjort bedre, og det synes jeg egentlig vore ældre fortjener. Det vil vi også godt gøre fra Socialdemokratiets side.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Ulrik Kragh som ordfører.

Ulrik Kragh (V):

Jeg vil gerne takke ministeren for redegørelsen og også rette en tak til medarbejderne, der har gjort et udmærket stykke arbejde inden for de smalle rammer, ministeren har fastlåst dem i.

Til indledning vil jeg sige, at generelt har bypolitikken det med at forsvinde i tværsektorel retorik. En række af de politiske problemstillinger er bundet sammen med miljøpolitik, erhvervs politik, socialpolitik og trafikpolitik. Tingene hænger naturligvis sammen, men i Venstre fristes vi dog til at spørge og måske endda konkludere, at den overdrevne store vægt på de øvrige indsatsområder mere skyldes regeringens manglende bypolitik. Der er megen analyse, men der er manglende konklusioner og opfølgende handling.

Generelt er byredgørelsen fyldt med mange punkter, hvor regeringen vil indsamle statistik, indsamle erfaringer og vurdere og overveje det ene og det andet. Vi finder det fornuftigt, at de bypolitiske problemstillinger løbende undersøges, men undersøgelser og evalueringer skal føl-

ges op af konklusioner og handling, hvis konklusionerne fordrer det, og generelt må det siges, at redegørelsen undtagen på bymiljøområdet er støvsuget for konklusioner med heraf følgende handling. Venstre finder det underligt, at de mange undersøgelser og vidensindsamlinger, der tidligere er indsamlet på de øvrige områder, ikke har kunnet danne grundlag for kommentarer eller initiativer, som regeringen vil forfølge.

Venstre er enig i de virkemidler, der lægges op til fra regeringens side. Der lægges op til vidensindsamling og erfaringsudveksling mellem kommunerne, og det er den rigtige vej at gå, fordi kommunerne kan bruge hinanden som inspiration og sparringspartnere. Også benchmarking-analyserne mellem kommunerne er en byudviklingsmæssigt spændende idé.

Derimod er de sædvanlige, centralt styrede puljetiltag ikke Venstres vej. Venstre ser hellere, at det kommunale selvstyre selv vælger og prioriterer, hvilke bypolitiske problemstillinger der er de vigtigste, frem for at kommunerne vælger efter, hvor der er flest puljemidler til rådighed. Hvis staten vil påvirke udviklingen i en bestemt retning, ser Venstre hellere, at man støtter grundforskning i byggematerialer til by- og boligformål. Man kunne købe private byudviklingsfirmaers ekspertise til sammenfatning af erfaringsudveksling mellem kommunerne, eller man kunne investere i særlige by- og boligudviklende materialer hos private, innovative leverandører til det offentlige byggeri.

Når redegørelsen er så bred, som jeg tidligere har været inde på, kunne man jo forvente, at der var initiativer på vej for at løse de bypolitiske problemer, der reelt eksisterer i Danmark; men sådan som vi ser det, er det ingenlunde tilfældet, og vi finder det ærgerligt, at regeringen ikke har brugt tiden siden sidste redegørelse til at få gjort noget ved problemerne.

Boligmangelen i de større byer er kun blevet værre, infrastrukturproblemerne er kun blevet større, og vilkårene for kommunernes planlægningsmæssige rammebetingelser er ikke blevet bedre. Borgerinddragelsen i byudviklingen er stadig på et niveau, hvor erfaringsudveksling er vanskelig, og endvidere er redegørelsen fuldstændig uden visioner eller initiativer for de mindre byer. Det er en stor mangel.

Regeringen har så travlt med at sovse bypolitikken ind i alle mulige andre områder, at de reelle bypolitiske problemstillinger bliver forsømt. Denne påstand skal selvfølgelig uddybes, hvilket jeg vil komme tilbage til senere.

Hvis vi tager mere konkret fat på redegørelsens ord, peger regeringen på to hovedindsatsområder: at ændre udviklingen i udsatte byområder og skabe vækst til gavn for alle øvrige områder. Disse mål er Venstre enig i, og vi er glade for sætningen »at regeringen vil sætte øget fokus på den vækstorienterede bypolitik.« Det er fint, at redegørelsen i indledningen præciserer, at det er regeringens opgave at sikre, at de fornødne rammer er til stede for kommunernes udvikling af bypolitikken. Der præciseres et ønske om ligevægt mellem den sociale udvikling, bymiljøet og økonomien i byudviklingen, og det er sympatiske tanker, som Venstre gerne ser, at kommunerne arbejder med, hvis det er dét, de lokale politikere prioriterer.

Redegørelsens opremsning af diverse regionale samarbejder og kommunale erfaringsudvekslinger og indsamling af international inspiration er også gode elementer, som vi finder relevante. Det skal dog gentages, at Venstre finder regeringens brug af informationerne mangelfulde, og generelt savner vi i redegørelsen henvisning til tidligere erfaringer, der er indsamlet, altså handling. Et konkret eksempel er redegørelsens første emne, nemlig byernes ledelse og demokrati. Dette punkt var også en central del af redegørelsen fra 1999, så det kan undre, at redegørelsen nu kun taler om »at igangsætte erfaringsopsamling fra kommunen.« Hvorfor er man ikke gået i gang?

Jeg kan måske godt forstå det, når jeg studerer de udfordringer, regeringen har oplistet. Hvis man ser på side 8 i redegørelsen, skrives der: »Beslutningsprocesser i netværk og partnerskaber foregår som et direkte samarbejde, hvor man kan opnå indflydelse ved at være aktiv deltager.« Og der fortsættes: »Disse fora er dog ikke egnede til beslutninger, hvor der skal tages hensyn til mere overordnede mål og et mindretals behov.« Ja, så kender vi regeringen igen. Har regeringen tillid til mennesket først? Man skal passe på med borgerinddragelse, hvis det betyder, at de overordnede mål ikke nås, for det kunne jo være, at borgerne ikke var enige i de overordnede mål – nå, det skal ikke skille os ad.

Initiativerne med fokus på borgerinddragelse i samarbejde med kommunerne og private, tværkommunal udveksling af erfaringer og vejledning til kommunerne om strategier for kommuneplanlægning på baggrund af undersøgelserne er udmærkede initiativer, som Venstre støtter. Men gør dog noget ved det!

Der er et langt afsnit om byernes erhverv og beskæftigelse. Regeringen redegør for, at der skal skabes gode regionale erhvervsmæssige rammebetingelser for at fastholde og tiltrække nye virksomheder, og det glæder Venstre, at regeringen også har fundet ud af det, om end det måske er lidt sent. Jeg håber, at by- og boligministeren vil redegøre mere konkret for dette i sine afsluttende bemærkninger.

Det er vigtigt for Venstre, at kommunerne understøttes med rammebetingelser, så kommuneplaner og lokalplaner i højere grad kan udformes som rammelokalplaner. Det er væsentligt for kommunernes servicering af virksomhederne, at udvidelser kan udføres på rammeplanlægningsgrundlag, uden at Naturklagenævnet, miljøminister og andre for kommunen irrelevante instanser unødigt blander sig. Der skal naturligvis være et ordentligt og gennearbejdet plangrundlag – det er Venstre enig i – men at bedre mulighederne for en mere rummelig rammeplanlægning vil være gunstigt for udviklingsmulighederne i byerne.

Der lægges vægt på, at der skal ske en blanding af bolig, erhverv, institutioner og indkøbsmuligheder. Det er udmærket, for det er godt for livet i byerne, og det vil minimere trafikbehovet.

Vedrørende regeringens ønske om at skabe incitamenter til at bruge eksisterende, udtjente byområder, er det udmærket, hvis den enkelte kommune ønsker det. Alle kommuner er trætte af tomme, nedslidte erhvervsbygninger, og der er mulighed for byfornyelse ad helt almindelige kanaler, hvis det er dét, kommunerne prioriterer. Ligeledes er havnefronterne meget attraktive for alle kommuner, og regeringen behøver ikke være nervøs; de områder skal nok blive brugt.

Vi støtter gerne erfaringsudveksling, men hvis kommunerne skal have flere midler, for at opgaven til udnyttelse af gamle erhvervsjendomme til boliger kan løses, må det ske gennem bloktilskud og ikke gennem centralt puljetjyran- ni.

I redegørelsen er der lagt op til lokalt ansvar for beskæftigelsen. Det er forunderligt, som regeringen forsøger at indarbejde arbejdsmarkedsprojekter overalt, og jeg forstår bedre og bedre, hvorfor Det Radikale Venstre forventer at kunne spare 1,5 mia. kr. på aktiveringsområdet. By- og boligministeren vil sammen med socialministeren udpege modelområder til etablering af forpligtende lokalt samarbejde mellem det lokale erhvervsliv, kommunen og arbejdsformid-

lingen om at skabe et mere rummeligt arbejdsmarked. Det er fint, det er udmærkede initiativer, men vi mener bare ikke, det hører hjemme i By- og Boligministeriet.

Regeringen vil etablere byomdannelsesselskaber til styring og igangsættelse af boligbyggeri i gamle industribygninger og på havnearealer, og byomdannelsesselskaberne tænkes at være blandede offentlige/private selskaber. Vi kunne godt tænke os at høre lidt mere om, hvordan det hænger sammen, for vi finder en sådan selskabskonstruktion overflødig. Der findes mange private udviklingselskaber, som udfører dette arbejde, og hvis regeringens ambition er at få et bedre vidensgrundlag for at kunne hjælpe kommunerne, kan den bare købe disse ydelser hos de etablerede byudviklingsfirmaer.

Endelig er der et afsnit, hvor der lægges op til, at man giver kommunerne hjemmel til at kræve bidrag ind til infrastruktur. Hvis det skal forstå således, at hvis private gerne vil lave et udviklingsprojekt, og kommunerne kræver en medfinansiering af infrastrukturen til det aktuelle udviklingsprojekt, er det en spændende tanke, og så vil vi gerne deltage i det videre arbejde.

Med hensyn til de udsatte boligområder bruger regeringen med rette en del kræfter i redegørelsen på at beskrive problemstillingerne i de udsatte boligområder. Det er væsentligt for byudviklingen i alle byer, at ghettolignende områder bearbejdes grundigt, og Venstre mener, at en del af løsningen på problemet er en indsats for mere blandede ejerformer i det almene byggeri. Venstre har foreslået, at beboere i almene boliger skal kunne købe deres egen bolig, for dermed bliver det mere attraktivt for de mere ressourcestærke at blive boende i almene boligkvarterer. Det har vi fremsat forslag om, og det har været diskuteret.

Ellers må »Byens boligområder« siges at være lidt af en tynd kop te. Der er komplet fravær af bud fra regeringen på løsning af det stressede boligmarked, hvor boliger til en fornuftig pris er en mangelvare i de store byer, så de manglende boliger er åbenbart ikke noget særlig væsentligt problem for regeringen. Der er kommet et uambitiøst boligudspil først på ugen, men vi er forundrede over regeringens manglende vilje til at hjælpe de boligsøgende i byerne til at få boliger til en fornuftig pris. I Venstre prioriterer vi det private udlejningsområde højest.

Redegørelsen beskriver kort udviklingen af de bæredygtige byer med placering af byens

funktioner i den offentlige transports trafikknudepunkter under afsnittet »Byens miljø«. Det er et spændende perspektiv for minimering af trafikintensiteten i byområderne. Generelt må det siges, at offentlig transport er udmærket, hvor der er grundlag for den, men den løser ikke problemerne de mange steder, hvor kundegrundlaget ikke er tilstrækkeligt til jævn drift med korte intervaller. Det er det, der skal til, for at den offentlige transport virker, og derfor kan de byudviklingsmæssige forslag om byfunktioner ved trafikknudepunkter være spændende at følge op, også kombineret med parkeringsmuligheder for personbiler.

De arkitektoniske og kulturmiljømæssige interesser skal i højere grad beskyttes. Det er et rigtig perspektiv i bevaringen af bygninger og byrum med speciel bevaringsværdig arkitektur, specielle belægnings eller andre dele af vores bykulturarv.

Det er også vigtigt, at der ikke forfalder til pladderromantik på området. Det er ikke sådan, at alt er kvalitet, bare fordi det er gammelt. Der mangler en generel prioritering i kommunerne. Hvad skal bevares, og hvad skal saneres?

Kommuneatlaserne er en del af det, der lægges op til. Jeg har som byrådsmedlem i Horsens Kommune haft fornøjelsen af et kommuneatlas helt tilbage fra 1991. Det er udmærket i udpegelsen af nogle områder, der kan være bevaringsværdige. Vi ser dog et behov for, at man får lavet en model, således at man kan lave en bevarende lokalplan med frivillig tilslutning. Det kunne være udmærket, om de enkelte boligere fik den mulighed, at man frivilligt kunne tilmelde sig.

Til sidst vil jeg sige ganske kort, at vi mangler handling for udbygning af det private boligmarked, så prisniveauet bliver mindre stresset, planer og visioner for infrastruktur, bedre veje og parkeringsmuligheder, prioritering af offentlig transport, hvor der er kundegrundlag til jævn drift med kort interval, affald i karrebyggeri, renovationsarbejdernes arbejdsmiljø, manglende investeringer, forsyning, fælles ledningstracé. Omkostningsniveauet er der sprunget let og elegant over, når man tager den skyttegravskrig, der har været, i betragtning. Jeg synes, der mangler kvalitet og mangfoldighed i arkitektur.

Som det fremgår af mangellisten er der mange ting at snakke om. Det er vi klar til.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg hørte, at der blev snakket om mange mangler. Jeg kan også godt finde mange mangler, men jeg hørte egentlig meget lidt om, hvad Venstre mener er hovedproblemet.

Når vi står og diskuterer her, er det egentlig vores opgave som politikere også at spørge: Hvor er det, vi synes det brænder på? Hvor er det, vi har nogle ting, hvor vi synes, at her skal der ske noget? Det hørte jeg ikke fra Venstre. Jeg vil godt spørge hr. Ulrik Kragh: Hvor er det egentlig, Venstre mener der virkelig skal sættes ind, og der er brug for en kontant indsats?

Jeg hørte ikke ret meget omkring de svage. Jeg har tidligere set Venstre komme med et boligforslag, som siger, at man skal sælge de almene boligbyggerier og give beboerne mulighed for at overtage dem og købe dem.

Har vi ikke almindelige erfaringer for, at det er de mest attraktive boliger, der først bliver solgt, og så er det de dårligste boliger, der bliver tilbage, med det resultat, at vi faktisk risikerer at få endnu værre koncentrationer af problemramte områder, end vi har i dag?

Endelig: Er det fornuftigt økonomisk at sætte så meget på pensionskassebyggeri, når det i støtte koster stort set det samme som det almene boligbyggeri, men hvor pengene alligevel fosser ud af statskassen? Det gør de jo ikke, når man støtter til alment boligbyggeri.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Nu hørte jeg hr. Ulrik Kragh tale om en tynd kop te og om mangler. Så er jeg nødt til at sige, at det da netop ikke forhindrer Venstres ordfører i så at komme med en ordentlig kop te, komme med en ordentlig levering her i dag.

Det, jeg efterlyser, er lidt a la det, hr. Knud Erik Hansen var inde på. Vi har hørt gentagne gange sagt fra Venstres side: Vi ønsker at tage vare på de svageste, vi ønsker at sikre, at udstødte grupper også kommer med på holdet igen. Men jeg må indrømme, at den her kop te var lidt for tynd. Er det kun ved festlige lejligheder, man siger det? Er det kun uden for de her bygninger, man siger det? Men når vi står med muligheden for reelt at få at vide, hvad Venstre gerne vil, og hvor det har mulighed for at forpligte, kommer der ikke et ord. Det minder mig om »Kejserens nye klæder«, uden reelt indhold.

Så jeg synes, hr. Ulrik Kragh her i dag skulle have muligheden for at komme op og fortælle os om det konkrete bud på: Hvad er det, Venstre gerne vil omkring de svage? Hvordan er det, man gerne vil tage hånd om de udstødte grupper?

Lad mig høre de konkrete forslag her i dag. Det skylder man faktisk fra Venstre, medmindre det skal være så tynd en kop te, så den hellere skulle have været hældt ud, inden den overhovedet blev sat over.

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Hr. Knud Erik Hansen spørger, hvor hovedproblemet er. Dertil vil jeg svare, at det pressede boligmarked er et af de væsentligste hovedproblemer. Og så er der en lang række af de bypolitiske ting, som jeg nævnte: Der var trafikproblemet, infrastrukturen. Der er affald, hvordan får vi det fjernet i karrébyggerierne? Der er en række øvrige tekniske ting, som er væsentlige.

Så er der det hovedproblem, som også regeringen nævner, med de udsatte byområder. Det er Venstre fuldstændig klar over, og vi er også med til at sige, at vi skal have gjort noget for at have nogle stærkere personer ind i de områder, så vi kan få en blandet beboergruppe, der er således sammensat, at de kan hjælpe hinanden til at gøre en indsats, så det bliver mindre svagt.

Der bliver spurgt til pensionskassebyggeri. Ja, vi vil gerne have pensionskassebyggeri. Vi mener, den rigtige måde at udvikle boligmarkedet på, således at vi får et større antal boliger, er ved privat udlejningsbyggeri. Der skal være en balance mellem alment byggeri og privat boligbyggeri. Det er vi fuldstændig med på, men vi mener, at balancen ikke kun skal være til det almene boligbyggeris fordel.

Så spørger fru Lissa Mathiasen, om vi ønsker at tage vare på de svageste. Ja, selvfølgelig ønsker vi at tage vare på de svageste. Jeg synes også, jeg har redegjort for det vedrørende boligområderne, at vi ønsker at tage vare på de svageste, men når det er sådan, at jeg går ind og siger, at beskæftigelse er et lokalt ansvar, ikke hører hjemme i by- og boligreddegørelsen, så er det jo ikke det samme, som at sige, at vi ikke mener, det er væsentligt, men vi synes bare ikke, det hører hjemme her. Vi synes, der skal mere styr på det område, sådan at der kommer en fælles indsats derfra.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg hører ikke ret meget om omsorg for de svage. Hvis løsningen er, at man vil sælge ud af den almene sektor, ved vi godt, at de svage så får de dårligste boliger. Er det omsorgen fra Venstres side?

Så vil jeg også godt høre om den økonomiske sans fra Venstres side. Vi har fået en beregning fra Boligministeriet, som viser, at det koster ca. 332.000 kr. – det er i den størrelsesorden – i nutidsværdi, hvis man skal støtte et pensionskassebyggeri. Det koster ca. 380.000 kr., hvis man skal støtte et alment boligbyggeri, den samlede støtte. Det er stort set det samme beløb, men forskellen er, at de penge, man giver til et pensionskassebyggeri, forsvinder til os pensionsmedlemmer, men i den almene bolig bliver de tilbage. Det svarer til en husbank, vi sætter pengene i.

Er det ikke helt uansvarligt at satse så meget på pensionskassebyggeri, hvis vi skal bruge offentlige penge til boligbyggeri? Men Venstre har åbenbart ingen bekymring, pengene fosser ud af statskassen, når det er Venstre.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Den dér kop te blev ikke meget bedre, vil jeg sige til hr. Ulrik Kragh. Jeg gav faktisk Venstre muligheden for her at give et svar på, hvad det reelt er, Venstre godt vil, når vi taler om de svageste grupper. Det svar, der kom her, er: Tag nogle af deres boliger fra dem. Næste svar: Nej, man ønsker ikke fra Venstres side, at der skal bygges flere almene boliger.

Det er altså ikke meget hjælp man giver til de svageste på den måde. Derfor vil jeg én gang til sige: Kom nu med de udspil, for ellers er det så hult, så er det så utroværdigt, så er det så uacceptabelt i forhold til, at man fra Venstres side mener, at man vil tage hånd også om de svageste her i samfundet.

Jeg vil sige, at den devise, som Venstre rent faktisk kører med i deres holdninger i forhold til boligpolitikken, er: Har du penge, kan du få. Har du ingen, så er det dit eget problem.

Det er en udvikling af vores velfærdssamfund, som vi fra Socialdemokratiets side må tage totalt afstand fra. Vi ønsker ikke at se, at mennesker skal bo under broerne. Vi ønsker ikke, at mennesker skal bo i parkerne. Vi ønsker ikke at se en udvikling, som vi har set f.eks. i England. Derfor ønsker vi et velfærdssamfund, hvor der

netop er plads til, at vi også kan holde fast i de svageste.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne spørge Venstres ordfører, om man i Venstre er opmærksom på de rapporter, der er udarbejdet omkring virkningerne af den bypolitik, som blev gennemført i 1990'erne, som jo viste klart og entydigt, at det, der virkelig hjalp også på beboersammensætningen i almene boligafdelinger med sociale problemer, var huslejenedsættelse. Huslejenedsættelserne var det redskab, som virkelig battede noget.

Og det er vel indlysende også for Venstre, at huslejenedsættelser muliggør, at de mennesker, som har sociale problemer, også kan være der, men hvis man sælger deres lejligheder til nogle andre, ja, så løser det altså ikke rigtig deres problemer.

Jeg tror egentlig, det er meget, meget indlysende, at det er sådan sammenhængen er, og derfor vil jeg godt spørge: Synes Venstre ikke, det vil være en god idé at få prisen på disse boliger ned, således at også mennesker med meget små indkomster kan få en ordentlig bolig, som de kan bo i? Vil Venstre være med til det som en løsning, når man nu ikke selv rigtig kan finde på noget?

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Jeg er altså nødt til at gå i rette med den stemning, der breder sig, at Venstre bare vil sælge ud af den almene boligmasse. Det, vi har foreslået, er, at der skal være en mulighed for, at man kan købe sin almene bolig.

Det er også noget, der ligger i redegørelsen som et værktøj til, at man kan forbedre de blandede sociale niveauer, således at man får nogle stærke personer ind i det almene, således at man kan trække hinanden op. Det ligger i redegørelsen. Det synes jeg da er spændende at den socialdemokratiske ordfører ikke synes er interessant.

Med hensyn til værdistigning eller støtte til alment kontra privat udlejningsbyggeri – når jeg siger værdistigning, er det, fordi det også er et af de argumenter, som hr. Knud Erik Hansen fremfører – mener vi, at den bedste måde at få gang i boligbyggeriet på, således at vi kan få et mindre stresset boligmarked, således at vi kan få skabt boliger til en fornuftig pris, er, at det private udlejningsmarked øges.

Med hensyn til de almene boliger: Det er kommunerne, der kan prioritere det. Vi har i dag de 14 pct. grundkapital, og det mener vi er et rigtigt niveau. Nu er det til forhandling, og så må vi se, hvad der kommer ud af det.

Fru Lissa Mathiasen siger, at Venstre bare vil stjæle de almene boliger. Altså Venstre vil ikke stjæle de almene boliger. Hvis det er sådan, at kommunerne mener, der er behov for, at der skal bygges almene boliger, så er der rådighedsbeløb til det på finansloven.

Fru Lissa Mathiasen siger, at de hjemløse vil blive taberne. Jeg mener nu nok, vi har haft nogen diskussion omkring de hjemløse.

Til hr. Keld Albrechtsen: Det, at sætte priserne på de almennyttige boliger ned, mener jeg er et spørgsmål om, hvor højt et niveau det kan være. Hvis det er sådan, at det er det, der skal til, for at vi kan hjælpe socialt, er det selvfølgelig en vurdering værd. Jeg er ikke inde i den redegørelse, som hr. Keld Albrechtsen redegjorde for, og jeg vil gerne kigge på det, men det er hermed ikke et tilsagn fra vores side om, at det er den rigtige vej.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Lissa Mathiasen, hr. Knud Erik Hansen og hr. Keld Albrechtsen. For de to førstes vedkommende er det tredje og sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg er nødt til at sige til hr. Ulrik Kragh: Det ligger ikke i regeringens udspil, og det er så sandelig heller ikke Socialdemokratiets ønske, at man skal holde udsalg i den almene sektor. Der tror jeg, jeg er nødt til at sige: Læs en gang til!

Vi ønsker ikke, at den almene sektor skal omgøres til private ejerlejligheder, langtfra. Det, der er lagt an til, er at give mulighed for en medejerbolig, men det er noget helt andet.

Det, jeg synes er interessant at få svar på her i dag fra Venstre, og som jeg faktisk har stillet spørgsmål om så mange gange, er: Hvad vil Venstre i forhold til de svageste grupper? Hvad vil Venstre i forhold til de udstødte?

Venstre går ud og lancerer det i tide og utide. Hvis ikke vi får svaret her i dag, jamen så må vi jo altså konstatere, at det kun er ved festlige lejligheder, at Venstre tager det med. Men det er ikke særlig troværdigt.

Jeg tror faktisk, at mange af de mennesker, der ikke føler, at de måske lever det meste af deres tid på solsiden, også godt kunne tænke sig at

høre, hvad det reelt er, Venstre har at tilbyde dem. Og hvis svaret kun er, at man sælger ud af det, der rent faktisk er deres mulighed i dag, tror jeg, de fleste vil sige, at det er ret sølle gjort af Venstre.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg fik ikke noget svar på det med økonomien. Det koster mellem 300.000 kr. og 400.000 kr. at støtte en almen bolig, det koster mellem 300.000 kr. og 400.000 kr. at støtte en pensionskassebolig. Forskellen er, at de 300.000-400.000 kr. er væk i støtte, når der er gået nogle år, i pensionskassebyggeriet. I den almene bolig står de som friværtdi, og man kan bruge dem til at nedsætte huslejen, man kan bruge dem til at støtte andet byggeri, man kan bruge dem til renovering, man kan genbruge dem.

Det er altså ikke penge, vi bruger. Det er penge, vi kan genbruge til boligbyggeri. Er det så ikke uansvarligt at sige, at vi vil sætse det hele for at støtte pensionskassebyggeri? Er det ikke at bruge pengene, at lodse pengene ud, når vi på fornøftig vis får pengene tilbage på den anden måde? I virkeligheden skulle vi sætte støtten til den almene bolig op og huslejen ned, der er god økonomi i det. Venstres bud er galimatias, vil jeg sige.

Jeg oplever faktisk ikke, at Venstre har mange bud, men det bud, man har, er, at markedet skal klare det hele, vi skal ikke have nogen politisk vilje, og vi skal tillade kommunerne at være sociale. Det er løsningen på de svage beboeres problemer.

Det er normalt de stærke, der vinder på det.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det glæder mig faktisk at høre, at Venstre vil sætte sig ind i de rapporter, som blev lavet omkring virkningen af bypolitikken i 1990'erne. For så vil man jo også dér kunne se, at det vildskud, man er fremkommet med, med at man skulle begynde at sælge ud af de almene boliger, i hvert fald ikke er noget, som hører hjemme i en virkelighed i de boligkvarterer, som vi snakker om, hvor jeg f.eks. selv bor.

Jeg har ikke blandt beboerne i min boligafdeling nogen sinde hørt, at det skulle være en løsning, at man begyndte at sælge ud af vores lejligheder, det har jeg altså aldrig hørt. Jeg ved ikke, hvor den idé er opstået, det er sådan et eller andet liberalistisk skrivebordsprojekt, som man

har siddet i Venstres gruppeværelse og nørklet med. Men det er i hvert fald ikke noget, der på nogen måde kan begrundes ud fra de meget saglige rapporter, der ligger om forholdene i vores kvarterer.

Det kan derimod f.eks. huslejenedsættelserne. De havde og har en virkelig positiv effektivitet i disse områder sammen med en række andre foranstaltninger, som blev sat i værk, og det er efter min mening det, vi skal bygge videre på.

Så må jeg spørge: Hvad er det for nogen private udlejere, man nu i Venstre forestiller sig vil give sig til at bygge, og hvad er egentlig Venstres plan for det? Det kunne være meget interessant at høre. De eksisterer jo ikke i virkeligheden, det er kun alment nybyggeri, der er mulighed for at sætte i gang hurtigt. Det ved Venstre vel også godt.

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Nu viser diskussionen jo det, som jeg indledte med at sige, at den her byreddegørelse er en blanding af mange ting. At den socialdemokratiske ordfører nu vil trække socialpolitikken ind i byreddegørelsen, synes jeg ikke er rimeligt.

Men hvis fru Lissa Mathiasen ellers havde hørt efter, hvad jeg sagde, så har vi det bud, at vi vil lade folk få mulighed for at købe deres almene bolig, det har vi foreslået, og vi mener, at det er en vej til at få mere blandede beboergrupper i det område. Det kan hæve det sociale niveau, således at vi kan få brudt den onde cirkel, der er i de udsatte områder.

Med hensyn til hr. Knud Erik Hansens friværtdiskussion: I Venstre er vi ikke bange for, at det private tager initiativ, og vi er heller ikke bange for, at det private tjener penge. Vi mener, at der skal være en fornuftig investering for de pensionskasser, der vil deltage, i at bygge lejeboliger. Vi mener, at det er en god og fornuftig måde at få etableret et mindre stresset boligområde på, og det er den vej, vi har anlagt.

Med hensyn til hr. Keld Albrechtsens bemærkning om virkningen af bypolitikken: Vi har foreslået det med den almene bolig, at man kan købe, og det er vores bud.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Keld Albrechtsen for en tredje og sidste korte bemærkning. Og derefter tror jeg, vi er tilbage i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg troede, vi var ved at kunne få en diskussion i gang, der baserede sig på et minimum af fornuft. Men nu går det helt ud over skrænten for hr. Ulrik Kragh.

Nu er det eneste, han har tilbage, at han klammer sig til den ulyksalige idé, at man skal bortselge de boliger, der skal bruges til at løse de boligsociale problemer, så vi ikke længere har de boliger, og så boligmangelen for dem, der virkelig mangler boliger, dermed vokser støt og roligt, i takt med at Venstre får solgt de boliger, der skulle bruges til at løse problemet. Det er jo fuldstændig rablende.

Og nu har hr. Ulrik Kragh i den grad fået haget sig fast i den ulyksalige idé, at det er, hvad der er tilbage af Venstres boligpolitik.

Så har man en idé om, at der skal komme nogle private udlejere et eller andet sted fra og bygge nogle boliger, og det er formentlig sådan, at man har tænkt sig, at statskassen skal åbnes, således at der er nogle privatkapitalister, der kan score en enorm masse penge på at bygge nogle boliger ved hjælp af massiv statsstøtte. Det er jo også uden hoved og hale.

Jeg forstår sådan set godt, at Venstre ikke har kunnet fremlægge et konkret forslag til, hvordan det skulle lade sig gøre, for så ville der jo komme tal og penge og beregninger på det, og så ville alle kunne se, hvad det er for noget galimatias.

Så jeg må altså meget kraftigt tilråde hr. Ulrik Kragh at gå tilbage til sin folketingsgruppe og prøve på at komme i gang med at diskutere en egentlig boligpolitik i stedet for det, der står tilbage efter denne her debat.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Ja, der blev taletiden virkelig til den gode side.

Det er nu hr. Ulrik Kragh, der svarer, og derefter er vi ovre i ordførerrækken, er jeg sikker på.

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Nu er det jo således, at det jo stadig væk er muligt for kommunerne at tage de initiativer, de prioriterer, således at den boligsociale problemstilling kan løses. Kommunerne har jo muligheden, og det er en udmærket vej; det er den vej, vi synes vi skal gå.

Der bliver sagt, at statskassen åbnes, hvis vi giver incitament til, at der kan laves en investering i pensionskassebyggerierne. Det kan man

sige med det udgangspunkt, at man vil have alt alment. Det er vi ikke interesserede i. Vi er interesserede i, at tingene kan foregå i det private. Vi synes, det er den rigtige vej at gå. Det private udlejningsbyggeri er en god måde, og hvis vi kigger på de omkostninger, der er forbundet med det i form af det, der skal til i forbedring, er det den måde, vi får flest boliger bygget på til færrest penge her og nu.

Generelt vil jeg sige, at vores bypolitiske debat har handlet meget om boliger, og de mange ting, som jeg i mit indlæg lagde op til at man kunne tage fat på rent bypolitisk, vil jeg stadig væk gerne diskutere, og der synes jeg måske også, det var rimeligt, at vi tog fat på dét.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Og så blev det hr. John Vinther som ordfører.

John Vinther (KF):

Vi kommer jo meget langt omkring, vi kommer også langt uden for det, der vel sådan set er redegørelsens indhold og formål, men det er måske ikke så underligt. I hvert fald kan jeg se, at jeg er startet her i mit manuskript med at skrive, at jeg har overvejet, om man kan tillade sig at starte en ordførertale med at udstøde en snorke-lyd.

Der er jeg kommet til den konklusion, at det kan man nok ikke tillade sig. Derfor vil jeg begrænse mig til at sige, at denne redegørelse nok ikke er den kedeligste, jeg har læst, men den har absolut kvalificeret sig til finalefeltet.

Det er sådan set ikke nogen kritik af by- og boligministeren, for det er åbenbart redegørelserns natur uanset regeringens politiske farve, at de skal være fyldt op med almindeligheder og intetsigende fyldstof. De skal kort sagt være kedelige, og i den sammenhæng adskiller denne redegørelse sig ikke fra andre redegørelser.

Det virker da også, som om by- og boligministeren i sin iver for at få redegørelsen op på hele 18 sider – nu starter det væsentlige sådan set på side 7, det minimerer det jo lidt – har været alle ministerier rundt for at se, om der ikke var nogen indsatsområder, der på den ene eller på den anden måde kunne relateres til bypolitik som en sammenhængende – jeg tror, den socialdemokratiske mode taler om en mere helhedsorienteret – politik. Og det er jo sådan set en selvopfyldende logik, eftersom mange af de problematikker, vi arbejder med i alle andre sammenhænge, erhvervspolitik, trafikpolitik og arbejdsmar-

kedspolitik, naturligvis for en stor dels vedkommende handler om, hvad der foregår i byerne.

By- og boligministeren har jo opdelt redegørelsen i en række, skal vi kalde det, underkapitler, og det første bærer overskriften Byens ledelse og demokrati. Det skal jeg ikke sige meget om. Det er mig svært, for ikke at sige umuligt, at erklære mig uenig i noget som helst af det, der står i teksten. Det tror jeg ikke noget parti herinde er i stand til, men almindelighederne står altså også i kø.

Det mest konkrete, der er i det her kapitel, er i virkeligheden forslaget om etablering af Kvartets hjemmeside. Det synes vi er en fremragende idé, den kan vi støtte, men det er så også alt, hvad der er i det kapitel, der er værd at nævne.

Så er der kapitlet om Byens erhverv og beskæftigelse, det er der da i det mindste lidt kød på. Der må jeg starte med at sige, at Det Konservative Folkeparti sådan set er fuldstændig enig med regeringen i, at fremtiden byder på store ændringer i byerhvervslivets struktur. Den arbejdstunge industri vil ikke længere være at finde i byområderne. Byerne vil i stedet blive præget af små og mellemstore virksomheder hovedsagelig inden for serviceerhvervene.

Det betyder naturligvis – også her er vi helt enige med regeringen – at der er et behov for at genskabe, for at revitalisere de gamle erhvervs- og havnearealer.

Og nu er jeg så nødt til at komplimentere by- og boligministeren. Det vil jeg så bede by- og boligministeren om at lytte godt efter, for det er en rigtig god idé at få skabt det, som man her lægger op til, nemlig nogle byomdannelsesselskaber. Ideen om sådanne formaliserede samarbejder, hvor man får de offentlige og private aktører til at samarbejde om at skabe nyt liv i de her udslidte og nedslidte erhvervs- og havneområder, er en rigtig god måde at gøre det på, og jeg ville næsten ønske, at vi selv havde fået ideen, men derfor bliver ideen jo altså ikke ringere. Det er efter vores opfattelse den rigtige måde at få sat gang i en dynamiske udvikling, og det vil vi meget gerne være regeringen behjælpelig med.

Til gengæld er der altså også andre dele af de konkrete initiativer i den del af redegørelsen, der handler om erhvervslivet, der vækker bekymring hos Det Konservative Folkeparti. By- og boligministeren lægger op til, at der skal etableres forpligtende lokale samarbejder, hvor det lokale erhvervsliv, kommune og arbejdsformidling går sammen om at skabe et mere rummeligt arbejdsmarked. Det kan sikkert være en udmær-

ket og rigtig idé – det vil jeg bestemt ikke afvise – men var det ikke mere hensigtsmæssigt og logisk og naturligt at starte med at se på, hvordan man letter erhvervslivets vilkår og administrative byrder, således at vi rent faktisk får givet nogle mennesker lyst til at gå i gang med at lave noget erhvervsliv i de her områder? Det ville vel have været det rigtige sted at handle, at gå i gang.

Det handler om at få igangsat en positiv udvikling. Det skal gøres mere attraktivt at etablere egen virksomhed, og hvis vi får sat gang i den positive spiral, hvor flere tør tage chancen med at gå i gang, ja, så vil der altså også komme flere arbejdspladser. I takt med at der kommer flere arbejdspladser, vil det altså også blive lettere at få skabt plads til dem, der ikke kan få job på almindelige vilkår.

Jeg bør måske her understrege, at mine spørgsmål jo sådan set er af retorisk art. Jeg forventer ikke, at en socialdemokratisk by- og boligminister tænker så erhvervspositivt, det ville da i hvert fald være noget nyt, så jeg forventer ikke et svar. Det siger jeg lige på forhånd.

Det vækker også i Det Konservative Folkeparti bekymring, at regeringen lægger op til, at man vil overveje en ændring af planloven, således at investorer kan pålægges at bidrage til investeringer i infrastruktur i byomdannelsesområderne. Igen starter regeringen det forkerte sted ved at kigge på, hvilke byrder man nu kan finde på at lægge på det erhvervsliv – altså til at skaffe væksten i de her områder.

Der er positive elementer i redegørelsen, men det virker altså unægtelig, som om by- og boligministeren har været i 1 uges praktik hos miljøministeren. Der er simpelt hen lagt op til for megen plan- og detailstyring. Og det synes jeg ikke er den rigtige måde at gøre det på.

Afsnittet om byens boligområder indeholder foruden den forventede portion selvros et interessant strategisk tilbagetog. Hvor by- og boligministerens forgænger jo i hvert fald tidligere har gjort sig til talsmand for, at det med det formål at sikre reelt blandede ejerformer i hvert fald burde overvejes, om man i en vis udstrækning decideret kunne omdanne almene boliger til ejerboliger, er det nu gjort til et spørgsmål om udvidet råderet og medejerskab. Og det skal selvfølgelig blive interessant at se nærmere på, hvad begrebet medejerskab reelt kommer til at dække over. Det har jeg stadig lidt svært ved at finde ud af, men det kommer vi jo til på et eller

andet tidspunkt. Men det er jo næppe det samme som ejerskab.

Det Konservative Folkeparti – og det er sådan set mere rettet til hr. Keld Albrechtsen, for jeg ved, at han om lidt vil springe op og spørge mig om det, så derfor siger jeg det nu med det samme – har ikke noget ønske om at decimere den almene sektor. Den udfører et godt stykke arbejde, der er behov for i det danske samfund. Men vi synes det er synd, at by- og boligministeren har lyttet så meget til den almene sektor, at man ikke engang tør starte forsøg med egentligt ejerskab.

Vi tror, at målsætningen om at sikre en mangfoldighed i beboersammensætningen – og det er en målsætning, vi også har – ved at fastholde og tiltrække ressourcer stærke kun kan opnås, hvis man tør gå i gang med at gøre et antal almene boliger til deciderede ejerboliger.

Så er der afsnittet om byens miljø. Også dette afsnit er for størstedelens vedkommende almindeligheder, og de fleste vil kunne tilslutte sig det. Det kan jeg sådan set også. Dog bemærker jeg, at man jo også her nævner, at man meget gerne vil have sat gang i undersøgelsen af, hvorvidt man ved hjælp af betaling af afgift, roadpricing, kan begrænse trafikken i byen yderligere.

Det er ikke Det Konservative Folkepartis kop te. Det ved ministeren også udmærket godt. Men jeg synes også, det er nødvendigt her at slå fast, at også her tager man det forkerte udgangspunkt. Man gavner ikke udviklingen i byerne, man sikrer ikke en dynamisk udvikling, og man får ikke skabt vækst, hvis man starter med at se på: Hvordan kan vi få tømt de her byer for eksempelvis biler?

Erhvervslivet er altså afhængigt af, at der er nogle mennesker, der kommer ind og handler. Gør man det for besværligt, så skaber man altså ikke vækst. Man skaber det modsatte.

Jeg kan ikke lade være med at sige, at det i hvert fald gælder i den kommune, vi står i, Københavns Kommune, at hvis ikke de almindelige parkeringsafgifter kan afholde folk fra at tage bilen herind, så er der formentlig ingenting, der kan.

Men sammenfattende kan jeg sige, at det er en noget tynd redegørelse. Der lægges op til for meget analyse, for meget statistikarbejde. Det er som om, man ikke er blevet klogere, siden vi havde den sidste redegørelse.

Det mener jeg ikke er rigtigt, for vi ved godt i dag, hvad der er de tunge arbejdsopgaver i bypolitikken. Det er at få skabt boliger, det er at få

skabt gang i noget erhvervsliv, så man får en positiv spiral, så man får en positiv udvikling. De områder synes jeg ikke, at redegørelsen rigtig tager fat på.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. John Vinther har selvfølgelig helt korrekt forudset, at der vil komme et spørgsmål.

Nu lagde jeg mærke til, at hr. John Vinther gik til emnet om udsalg af den almene sektor med lidt større varsomhed end hr. Ulrik Kragh. Man fornemmede hos den konservative ordfører, at han egentlig godt var klar over, at det nok var lidt af en dødssejler, men han ligger åbenbart lidt under for hr. Ulrik Kragh.

Jeg vil godt bede om at få uddybet det lidt nærmere, for nu understregede Det Konservative Folkeparti, og det er jeg glad for, at man ikke vil have en decimering af den almene sektor, og at der skal være de boliger til de boligsociale opgaver.

Men hvad er det så egentlig, Det Konservative Folkeparti forestiller sig? Hvor er det, der skal sælges boliger fra? Er det i det område, hvor jeg bor, f.eks. i Århus? Eller hvor er det? Et eller andet må man jo have i tankerne. Eller måske er man fornuftigvis ved at bakke ud af den plan. Det kunne man sådan fornemme. Men kunne hr. John Vinther ikke udbygge svaret lidt?

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg sad og undrede mig lidt over at høre hr. John Vinthers efterlysning af en aktiv erhvervspolitik som værende problemet i forhold til at få en god bypolitik. Det var underforstået, at man fra konservativ side efterlyste, hvad regeringen og hvad Socialdemokratiet godt ville på det område.

Det kan godt være, at det er gået hen over hovedet på hr. John Vinther, men der kom faktisk i februar 2000 det, der hed dk21, regeringens erhvervsstrategi. Jeg tror, og det tror jeg ikke mindst på baggrund af de reaktioner, vi har fået udefra, at man fra dansk erhvervslivs side har været overordentlig tilfreds med dk21.

Hvis man spørger kommunerne, har de været overordentlig tilfredse. Det er nemlig lige nøjagtig der, hvor rammebetingelserne ligger for at sikre, at danske virksomheder er godt rustede i konkurrencen. Det er jeg nemlig enig i er forudsætningen for vækst, og det er forudsætningen for, at man har mulighed for at kunne tilbyde

noget til de mange mennesker, der også har lidt mere hjælp behov.

Det er fair nok, hvis det er forbigået De Konservative, men det, jeg så må efterlyse i den sammenhæng, er: Hvad er så De Konservatives udspil på det område, når man ikke mener, at det her har været godt nok?

Op spørgsmål nummer to: Hvad er De Konservatives svar på at sikre boliger til også de svageste? Der tænker jeg på dem, der ikke har et frit valg på boligmarkedet. Hvad er De Konservatives ønske og svar på det?

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Hr. John Vinther vil godt være en god forretningsmand, så vi skal tjene det private erhvervsliv ganske godt og bruge forretningsmetoder. Men kunne man ikke også godt se det offentlige lidt på den måde og sige: Jamen det offentlige har også nogle værdier, og de har også nogle ting, som vi skal varetage, og så skal vi se at få lidt penge ud af det?

Jeg oplever egentlig, at det, der bliver sagt om byudviklingsselskaberne, er, at hvis der er nogle værdier, som vi skaber for det private erhvervsliv, hvor de kan se, at de får noget ud af det, så er det da meget rimeligt, at de også betaler noget til det. Er det ikke meget fornuftigt, at vi også tænker lidt, og at vi ikke bare forærer tingene væk?

For det var egentlig det, jeg hørte hr. John Vinther sige. Vi skal også som det offentlige tænke på, at vi ikke bare skal forære. Hvis der er råd til det hos de private, skal de da også bidrage til den byudvikling, som de selv får gavn af.

Så vil jeg godt spørge til ejerskab. Hvor er det, De Konservative ser den store gevinst ved ejerskabet? Sådan som jeg hører De Konservative snakke om ejerskab, så er det retten til at få værdistigningen foræret. Er det det virkelig essentielle ved ejerskabet? Kunne ejerskabet ikke være, at man faktisk har råderet over sin bolig og ret til at ændre på den, uden at man behøver at skulle have en værdistigning foræret?

(Kort bemærkning).

John Vinther (KF):

Hvis jeg skal starte bagfra med hr. Knud Erik Hansen, så undrer det mig jo sådan set ikke, at hr. Knud Erik Hansen – hr. Knud Erik Hansen – og jeg kommer fra to væsensforskellige partier – ikke har forstået, at når Det Konservative Folkeparti ønsker at give erhvervslivet gode vilkår, så

er det, fordi det er erhvervslivet, der skaber den vækst og de værdier, vi skal bruge af i det her samfund.

Vi er altså nødt til at have nogle, der tjener kronerne, for at vi kan bruge dem, og for at hr. Knud Erik Hansen kan bruge dem til mange gode formål. Derfor er det afgørende vigtigt, at erhvervslivet har gode vilkår.

Det handler ikke om at forære det hele væk. Der er ikke noget at forære væk, hvis dansk erhvervsliv ikke er i stand til at tjene nogle penge hjem til landet, så vi er i stand til at skabe nogle fælles værdier. Sådan hænger tingene ganske enkelt sammen.

Til fru Lissa Mathiasen: Jeg efterlyste sådan set ikke noget som helst fra Socialdemokratiets side, tværtimod. Jeg lagde megen eftertryk på, at det netop var et retorisk spørgsmål, fordi jeg ikke forventede, at der kom noget svar på spørgsmålet.

Men helt grundlæggende handler det jo altså om, og det er jo igen næsten det samme, som jeg svarede hr. Knud Erik Hansen, at det godt kan være, at Socialdemokratiet og regeringen er kommet med nogle positive tiltag i nogle rapporter, herunder i dk21, men man kan jo altså ikke komme væk fra, at i den periode, regeringen har siddet ved magten, er byrderne på erhvervslivet og skatterne på erhvervslivet steget markant.

Vi ønsker at gå den anden vej. Vi ønsker at lette erhvervslivets skatter og byrder, således at det bliver attraktivt at gå i gang med at skabe sin egen virksomhed, at skabe nogle arbejdspladser og dermed også skabe den værditilvækst, vi har brug for i det her samfund.

Helt grundlæggende sagde jeg jo netop, og jeg gav det meget eftertryk, at Det Konservative Folkeparti sådan set ikke ønsker at sælge ud af den almene sektor. Vi ønsker ikke at decimere den almene sektor. Men helt grundlæggende handler det om, og det er i virkeligheden også et svar til hr. Keld Albrechtsen, at hvis man ønsker at støtte de svageste mennesker i det her samfund, så skal man gøre det ved at støtte dem direkte og ikke ved at støtte en eller anden tilfældig boligform.

Vi ønsker, at man giver penge og støtte til mennesker og ikke til boligen. Det er i virkeligheden den bedste måde at gøre det på, og det er den mest rationelle måde at gøre det på. For ved at give støtten til en sektor, eksempelvis den almene sektor, så opnår man jo også, at man indirekte kommer til at støtte alle de mennesker, der

ikke har behov for støtten. Jeg har boet i almen-nyttigt selv, og det er da fint nok, at jeg kan bo dér relativt billigt. Men det var måske mere rimeligt, at jeg betalte det, det kostede, og at man så gav støtten til dem, der havde behov for en lejenedsættelse.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Til hr. John Vinther vil jeg sige: Det var at svare udenom. Erhvervslivet skal selvfølgelig leve, og det lever af at tjene penge. Det ved vi godt.

Men det, der var spørgsmålet, var: Hvis det offentlige går ind og er med til at omdanne et byområde og dermed faktisk skabe nogle ekstra værdier i det byområde, er det så ikke rimeligt, at det erhvervsliv, som skal ind at bruge de ekstra værdier, også kommer til at betale til det?

Det var det, jeg hørte, der ligger i det, og her sagde hr. John Vinther, at det skulle man ikke. Man skulle sandelig da forære det til de private. Jeg synes, det er meget rimeligt, at det offentlige også går ind og siger, at det vil vi også have del i.

Så fik jeg ikke svar på det der med ejerskab, for jeg synes, at det er noget spændende, interessant og vigtigt omkring boligen. For det hedder sig, at ejerskab er meget vigtigt. Men hvad hvis ejerskab alene betyder, at retten til at score en værdistigning er det afgørende for folk, der har et boligbehov? Er det afgørende ikke, at man måske får mere råderet og kan bestemme over sin bolig? Er det ikke dét, der er afgørende?

Er der så måske ikke i virkeligheden samfundsmæssig fornuft i, at værdistigningen bliver i boligen, således at den kan genbruges til boligen og i sidste ende også gør boligen billigere?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg lyttede jo meget interesseret til hr. John Vinthers svar på spørgsmålet om udstykningen af den almene sektor. Hørte jeg det ikke rigtigt, nemlig at hr. John Vinther i virkeligheden i det spørgsmål er ganske meget på tilbagetog? Jeg synes, at jeg fornemmede det.

Hr. Knud Erik Hansen stiller et spørgsmål, som det også er berettiget at få belyst: Hvor mange penge er det, man har tænkt sig at bruge af de offentlige midler, for det koster jo mange penge at omdanne til ejerboliger? Det giver jo staten et stort skattetab. Der bliver jo rentefradrag osv. Der bliver også en øget inflation i sam-

fundet, for der bliver disse værdistigninger, som kan scores efterfølgende.

Har man regnet på, hvor mange penge man vil bruge af statskassens midler i tabte skatteindtægter? Og hvor stor en vækst i inflationen vil man acceptere for at få gennemført dette udstykningsprojekt?

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Det, jeg faktisk efterlyste, var De Konservatives politik. Jeg ved godt, hvad vi står for. Jeg ved også godt, hvad regeringens står for. Jeg synes, det kunne være interessant her i dag at få løftet sløret bare en lille bitte smule for De Konservatives politik.

Jeg er nødt til at sige, at det godt kan være, hr. John Vinther mener, at det er gået skidt for vores virksomheder i de senere år. Så vil jeg dog glæde mig over, at det ikke er gået værre, end at man har haft mulighed for at tage noget, der ligner 175.000 flere folk i arbejde. Det er ikke så ringe endda.

Men det, jeg efterlyser, er at finde ud af: Hvad vil De Konservative i forhold til denne her bypolitiske redegørelse? Hvad vil De Konservative i bypolitikken og i boligpolitikken? Står man fra konservativ side – er det det, jeg må høre være sagt i dag – rent faktisk bag det udspil, som regeringen nu har lanceret på boligpolitikens område?

Man bliver ved med at sige fra hr. John Vinthers side: Vi ønsker bredden, vi ønsker flere boliger bygget. Vil det sige, at hr. John Vinther er for, for så kan jeg være glad. Det synes jeg ville være en flot melding, men så skal man bare også huske den, når vi reelt skal stemme om det.

(Kort bemærkning).

John Vinther (KF):

Til hr. Knud Erik Hansen: Det handler ikke om at forære noget væk. Jeg går ud fra – det tror jeg sådan set også et eller andet sted ligger i redegørelsens initiativ om byomdannelsesselskaber, nemlig at de her selskaber skal medvirke til at skabe vækst i de her områder – at en privat virksomhed, hvis den ønsker at etablere sig med et domicil i et sådant område, så vel skal betale et eller andet for den grund, den skal have, eller den skal vel betale et eller andet i leje, hvis det er nogle andre, der ejer grunden.

Det er vel normalt sådan, at når hr. Knud Erik Hansen og jeg færdes til og fra vores bopæl, så går vi vel ud fra, at man på et eller andet tids-

punkt i forbindelse med erhverv som det her har betalt for retten til at færdes frem og tilbage, og at vi ikke efterfølgende bliver opkrævet ekstra midler, fordi man nu har lyst til at lave infrastrukturelle investeringer. Jeg mener altså ikke, at der er noget belæg for, at man skal lave en særlig ændring af planlovgivningen, således at man kan opkræve noget ekstra hos de her virksomheder.

I øvrigt tror jeg, det bliver meget svært at finde nogen, der i så fald er interesseret. En del af de her arealer skal ved formentlig bruges til boliger, og jeg har et eller andet naivt håb om, at en del af dem også skal bruges til boliger bygget af pensionskasser. Og hvis man begynder at lægge denne her slags bånd på, så gør man det endnu sværere for pensionskasserne at få et afkast af investeringen og endnu mindre attraktivt at gå i gang med det her.

Hr. Keld Albrechtsen: Tilbagetog? Et tilbagetog kræver jo, at jeg har sagt noget andet end det, jeg har sagt nu. Det har jeg ikke på noget tidspunkt. Så jeg ved ikke rigtigt, hvad det er, hr. Keld Albrechtsen mener, at jeg er på tilbagetog i forhold til. Det kan hr. Keld Albrechtsen jo få lov til at uddybe senere.

(Kort bemærkning).

Egil Møller (DF):

Hvis jeg hørte rigtigt efter, så nævnte den konservative ordfører på et tidspunkt, at partiet ikke ønskede at begrænse den almene sektor. Derfor vil jeg godt spørge ordføreren direkte: Bortset fra ældreboliger og ungdomsboliger, hvor mange ekstra boliger ønsker så Det Konservative Folkeparti opført i den almene sektor?

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Det er klart nok, at hr. John Vinther ikke havde lyst til at kommentere, at der rent faktisk er kommet 175.000 flere i arbejde inden for de sidste år. Det er i orden. Det er måske også svært at erkende for et andet parti, at det ikke var muligt, mens det selv havde regeringsmagten.

Men til gengæld synes jeg, at det er væsentligt at få et svar fra hr. John Vinther i dag, og det vil jeg godt appellere til at vi får. Jeg spurgte faktisk på baggrund af de udtalelser, der er kommet her i løbet af formiddagen fra hr. John Vinther: Må det opfattes på den måde, at man rent faktisk fra konservativ side støtter det udspil, de tanker, der er kommet fra regeringens side i forhold til

at få flere almene boliger, andelsboliger, ungdomsboliger og pensionskassebyggeri?

Det er ikke nok at sige: Ja, men det kan vi se på. Jeg spørger: Vil det sige, at man er parat til at gå ind og sige ja, for vi vil godt have bredden i byggeriet, og vi vil godt stå bag det her? Det er det svar, jeg godt vil høre, hr. John Vinther giver mig.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg fik ikke noget svar på spørgsmålet om det fornuftige ejerskab; om man tjener på værdistigningen.

Jeg vil så også godt stille et tilsvarende spørgsmål, som jeg stillede Venstre: Er det her fornuftigt, for hvis man skal bygge en lejebolig, så koster den i virkeligheden 300.000-400.000 kr. i pensionskassebyggeri, men det er penge, som vi ikke får tilbage, i forhold til at vi faktisk kan få dem tilbage i alment boligbyggeri? Er det ikke i virkeligheden økonomisk uansvarligt at sige, at man vil satse et lejebyggeri på pensionskassebyggeri, når det koster det samme, men hvor man ikke får pengene tilbage, når det er pensionskassebyggeri? Det kan man få i den almene bolig.

John Vinther (KF):

Hr. Egil Møller har ganske ret. Jeg sagde i min ordførertale, at Det Konservative Folkeparti ikke ønskede at lægge den almene sektor for had, og at vi som sådan heller ikke ønskede at gøre et væsentligt indhug i antallet af almene boliger.

Det er efter vores opfattelse noget, der skal afgøres lokalt. Det er ude i kommunerne, at man skal sammensætte sin egen boligstruktur. Helt overordnet ønsker vi at have så mange aktører på banen som overhovedet muligt. Vi ønsker, at både pensionskasser, private udlejere, den almene sektor og ejerboliger er der alle sammen i én stor og god balance.

Logikken er meget enkel: Jo flere aktører, der er på banen, jo flere boliger får vi skabt til en rimelig pris. Så det handler om at få så mange på banen som overhovedet muligt. Hvis man i den lokale kommune mener, at det er nødvendigt, at man igangsætter almenyttigt byggeri for at løfte den boligsociale opgave, så skal man have lov til det. Det mener jeg ikke er noget vi herindefra overordnet skal styre.

Til fru Lissa Mathiasen: Ja, men jeg har også sagt til adskillige journalister, at Det Konservative Folkeparti er af den opfattelse, at der i rege-

ringens boligudspil er mange positive takter, som vi meget gerne vil støtte, men det kræver selvfølgelig, at vi får lov til at se, hvad det helt konkret er, man har tænkt sig at udmønte det i. Men der er positive elementer, og vi støtter naturligtvis i den udstrækning, at der er positive elementer. Der er også dele af det, hvor vi mener, at det måske ikke lige er den vej, vi vil gå, eksempelvis i spørgsmålet om anvisningsret over for pensionskasserne. Men der er nogle elementer i det, vi godt kan støtte.

Formanden:

Hr. Knud Erik Hansen som ordfører.

Knud Erik Hansen (SF):

Vi anvender så mange forskellige ord, når vi snakker byudvikling og byerne, og i de sidste 5-6 år er bypolitikken blevet et af de mere anvendte ord.

Det har selvfølgelig også en årsag. For før vi brugte ordet bypolitik, var bypolitik noget, man sådan lavede i afgrænsede kasser. Man havde en kommuneplanlægning, som man nok skulle sammenfatte en udvikling i, men man havde ikke virkemidler i kommuneplanlægningen. Det var overladt til sektorerne at lave planer til gennemførelse og udbygning af almene boliger, byfornyelse gennem trafikinvesteringer og institutionsbyggeri.

Det nye ved bypolitik er, at her skal kommunerne og også vi forsøge at sige, hvordan vi ser byens udvikling samlet. Ikke kun som arealreservation, men som en samlet udvikling, hvor sektorerne også er med, også med henblik på, at der sker nogle handlinger og nogle ændringer.

Borgerdeltagelsen har også ændret sig. Den startede for mange år siden med, at borgerne skulle høres, inden man traf beslutning. Borgerne var sådan uden for det kommunale beslutningsapparat. Det var filosofien dengang. Og det er også ved at ændre sig nu. I de gode kommuner er borgerne nu i højere grad med i den samlede proces. De er en del af processen. Og kvarterløftene, projekterne, er for os fine eksempler på det.

Ledelsen af byens udvikling er også i langt højere grad noget, der sker i et samspil og i et netværk mellem forskellige aktører. Det tror vi er godt. Vi tror, at IT kan hjælpe også lokalområderne til at bidrage positivt til et menneskeligt netværk dér.

Så samlet synes vi, at det er godt. Vi synes egentlig, at redegåelsen har meget godt fat på

disse tendenser. Vi tror også, det er vigtigt, at man ser byens ledelse som det, at der er et samspil af forskellige aktører, der spiller sammen, og også at vi sammenfatter planlægningen og gør det til en aktiv planlægning.

I byens udvikling har det offentlige en stærk rolle, og det offentlige skal også have instrumenter, således at det ikke kun bliver som i en kommuneplanlægning, hvor man kan lave arealreservationer og have gode meninger, men således at man også kan køre tingene igennem.

Derfor synes vi også, det er godt, at der kommer forslag til, at man nu bedre skal organisere omdannelser og renoveringer af ældre industriområder. Det har været en mangel. Vi har kunnet gøre det i boligområderne gennem byfornyelse, men det har været svært at gøre det systematisk og godt i de ældre industriområder. Der er klart brug for nogle instrumenter, således at det offentlige kan gå ind og aktivt påvirke udviklingen gennem organisering og også gennem økonomi.

Men det er selvfølgelig vigtigt, når man diskuterer det, at man ikke laver nogle underlige demokratiske organer. Borgerne skal være med, parterne skal spille sammen. Men det er vigtigt, man har øje for, at der også er demokrati i det, og også at man heller ikke underminerer kommunalbestyrelsens kompetence dér, hvor det er relevant, at de stadig væk har kompetencen.

På en eller anden måde er det lidt mærkværdigt med denne bypolitikredegørelse, når vi skal diskutere, for den er faktisk generel. Den beskriver nogle tendenser og nogle udviklingsretninger, som vi har meget forståelse for og egentlig også synes er meget rigtige. Men på en eller anden måde forholder den sig ikke særlig meget til den konkrete virkelighed.

Hvor er det, de store problemer er? Hvor er det, kerneproblemerne er, hvor vi skal sætte ind? Jeg vil godt sige, at for os er et af kerneproblemerne, og det er jo den diskussion, vi har haft, det store pres på boligmarkedet og mangelen på boliger.

Der er markant brug for, at der bliver bygget flere boliger i byområderne. For os at se er det den almene sektor, der i høj grad skal løse den opgave, og det er også økonomisk det mest fornuftige at lade den almene sektor løse denne opgave.

Vi tror ikke, at det, der er kommet i by- og boligministerens udspil med ca. 2.000 boliger om året, er tilstrækkeligt. Vi skal længere op, hvis vi skal løse behovet, og det har jo vidtstrakt betyd-

ning, at vi får bygget flere boliger, både så vi får dækket behovet, men det har også stor betydning for de mange, der skal ud og købe ejerboliger, for de må købe til en meget høj pris, fordi der er mangel på boliger.

Så det at få bygget flere boliger til de mange grupper er for os helt afgørende.

Så oplever vi i redegørelsen en meget stor tro på, at man kan klare tingene ved at satse på de ressourcestærke. Man snakker om blandede ejerformer, som baserer sig på, at man skal have ressourcestærke ind.

Jeg synes, man viger lidt uden om det kontante, reelle problem, som svage beboere har, for de har faktisk ikke ret mange boligvalg. Vi kunne løse mange problemer, hvis vi gav de svage nogle flere boligvalg, således at de ikke nødvendigvis skulle bo i 10-20 pct. af den almene boligsektor.

Vi tror heller ikke generelt på, at dét med blandede ejerformer er en generel løsning. Det er klart, at det er en løsning, når vi har så forskellig adgang til vores boligformer, som vi har, og når den almene sektor ikke er almen, specielt ikke når vi bygger nyt, for den er for dyr. I forhold til ejerboligen er den almene bolig for dyr. Det betyder, at det i virkeligheden er svært at gøre den almen.

Den almene bolig bliver i alt for høj grad en social bolig, og det kommer vi ikke uden om. Det er ikke nok bare at lave spændende boligformer. Det tror vi er vigtigt, men jeg tror ikke, at vi kommer uden om at skulle snakke om den almene boligs pris. Det vil kunne gøre, at den på sigt kan konkurrere med ejerboligen, således at det også boligøkonomisk er fornuftigt for mange flere mennesker at bo i en almen bolig.

Så ved jeg godt, at en bypolitisk redegørelse ikke kun er en redegørelse. Jeg tror, det ville være godt, hvis vi kommer bag om ordene, således at sådan en redegørelse, som vi har her og nu, ikke kun er en redegørelse, der har alle de rigtige ord som f.eks. helhedsorienteret partnerskab og sammenhængende løsninger og den hele by. Det er brug for, at vi tager fat på de kontante ting, som jeg nævnte her med boligerne, for at markere nogle løsninger.

Tilsvarende også med trafikken. Det siges, at det er vigtigt, at vi får placeret funktioner tæt ved trafikale knudepunkter, og at man skal fremme den kollektive trafik. Jamen det er rigtigt, men er det nok? Har vi ikke snakket om det så mange gange og alligevel set, at trafikken blomstrer? Hver gang vi bygger nye veje, så

blomstrer trafikken. Hver gang vi bygger nye centre, så blomstrer den private trafik til skade for livet i byen.

Har vi ikke brug for alvor at gå ind og sige: Vi har brug for nogle stærke instrumenter, der kan regulere forholdet mellem den kollektive trafik og den private trafik? For os at se har det noget med økonomi at gøre. Den private trafik er blevet forholdsvis meget billigere i forhold til den kollektive trafik over de sidste 20 år.

Der er også mange plusord. Et af plusordene er byfortætning. Der synes jeg egentlig godt, at man kan spørge sig selv om, hvorvidt dét nu også er lykken. For har byen egentlig ikke også nogle kvaliteter, fordi den har åbne rum og grønne områder? Er Ørestaden netop ikke en fortætning af København, som ødelægger nogle meget væsentlige kvaliteter ved København, og som har meget alvorlige trafikale konsekvenser?

Er fortætning altid lykken? Det tror vi ikke. Det er ikke altid det, der skaber det mest bæredygtige. Vi skal også have øje for, når vi snakker fortætning, at byen har brug for rum og for grønne områder. Det er i hvert fald vigtigt for os.

Jeg vil også sige lidt om demokrati i den store by, København. Når vi snakker demokrati, så er det også en del af det kommunale styre, og det kommunale styre har utrolig meget del i byudviklingen, og de rammer, vi giver det kommunale styre, betyder jo også meget for, hvorledes borgerne kan være med.

Jeg synes, det har været beskæmmende at se, hvorledes Københavns Kommune har håndteret forsøgene med bydelstyre. De lykkedes. Der foregik mange spændende ting i bydelstyret i København, men man oplevede en modvilje centralt fra, som betød, at man rent faktisk snigløb bydelstyret dels ved en løbende udsultning af de fire forsøgsbydele, dels ved en efterfølgende afstemning, som i bund og grund ikke var demokratisk. Demokrati kræver samtale, og det var der ikke forbundet med denne her afstemning. Vi synes, det er ærgerligt, for vi synes faktisk, at det var en vigtig del også i det at skabe et demokratisk fællesskab omkring byudviklingen i København.

Så samlet vil jeg sige, at vi i SF synes, at det er meget vigtigt, at vi satser, og vi oplever, at brændpunkterne i høj grad er boligerne og trafikken. Vi skal have støjen ned. Vi have skabt en by, som er en god by at leve i, hvor man ikke gerner så utrolig meget af støjen. Den skal være bæredygtig. Den skal være grøn. Vi skal ikke

bare satse på fortætning. Vi skal også have øje for, at byen har andre kvaliteter.

Nu har jeg sagt noget negativt, men jeg vil godt sige noget positivt, for det synes jeg mangelde. Jeg synes, at der er positive tendenser også i nogle af de analyser. Jeg synes, de peger frem på nogle ting og på nogle væsentlige problemstillinger, som vi godt vil være med til at diskutere videre. Der står, at der skal skabes vidensgrundlag for hverdagens transportkæder, og det tror vi er vigtigt. Der skal skabes indikatorer for den boligsociale udvikling, så man i højere grad kan forudse, hvor det kan gå galt. Det tror vi også er vigtigt.

Vi skal have lavet en national støjhandlingsplan, og vi skal have erfaringer med nye former for samarbejde mellem kommune og borgere.

Jeg synes, det er vigtige tendenser, som man skal udvikle, og vi håber, at den næste byredøgørelse så også på det punkt kan være meget mere kontant, så vi ikke kun får de generelle, men også nogle meget mere kontante udmeldinger på, hvor det er, vi skal sætte ind, og hvor det er, de kontakte brændpunkter er. Det kunne vi godt mangle i den her redegørelse, men det kan vi forhåbentlig rette op på næste gang.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Det glæder mig meget at høre, at SF er enig med Socialdemokratiet i, at det ikke er sådan herhjemme, at alle har et reelt frit boligvalg. Det viser de mange henvendelser, vi får, jeg får dem i hvert fald, fra unge, børnefamilier og ældre, som står og sukker efter at få en bolig, som netop passer til deres behov, og som de kan betale.

Jeg vil spørge, om SF er enig i den opfordring, den reaktion, der ligger fra regeringens og Socialdemokratiets side til at få kommunerne til at gå ind, og hvor vi ønsker at opfordre, men også at hjælpe kommunerne til at få sikret, at de lever op til deres ansvar, altså at vi giver kommunerne nogle redskaber i hånden, det være sig i forhold til medejebolig, i forhold til råderet, i forhold til kommunal grundkapital. Er SF enig i, at det er den vej, vi skal gå, så vi netop kan give det svar til de folk, der står og mangler boliger?

Så vil jeg godt lige stille det sidste spørgsmål til hr. Knud Erik Hansen: Jeg forstår ikke helt den der bekymring for at udnytte bestående arealer i vores byer, i vores kommuner. Hvis vi kun inddrager nye arealer, så får vi jo netop ikke sik-

ret, at vi bevarer vores grønne åndehuller. Det er vi i Socialdemokratiet optaget af.

(Kort bemærkning).

Annie Lunde Hansen (CD):

Jeg vil gerne spørge hr. Knud Erik Hansen, om man så stadig væk kan forvente, at SF vil stemme imod alt, der har med privat boligbyggeri at gøre, f.eks. pensionskassebyggeri, og udelukke den store kvote af gode boliger, der kunne bygges inden for dette område.

Der kunne bygges mange boliger, og vi har brug for boliger, så de fleste mennesker kan vælge frit.

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Vi kan jo lige så godt benytte lejligheden til at få SF ud af busken med hensyn til en tilkendegivelse om pinsepakkestoffet, om en mulig skattebegunstning af pensionskassebyggeri.

Det er jo sådan, at regeringen har fremsat et forslag, der er forligsstof, og jeg synes da, det kunne være interessant, om SF's ordfører ville tage hul på den del af det, og om de har tænkt sig at bakke det op.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg kunne sige ja til det første spørgsmål om at give kommunerne nogle redskaber til at klare denne udvikling, men jeg tror også, der er en speciel problematik omkring de kommuner, der ikke vil. Det store problem, vi står med, er jo i virkeligheden de kommuner, der ikke vil opføre sig socialt ansvarligt.

Altså i hvilket omfang skal det kommunale selvstyre være en ret til at være asocial, til at opføre sig asocialt? Der synes jeg, vi har brug for alvorligt at diskutere, hvorledes vi kan skabe nogle mekanismer, således at de kommuner, der ikke vil bære deres del af det ansvar, vi synes, de skal bære, gør det.

Vores forslag er at sige, at staten overtager grundkapitalen, så undgår vi at skulle tvinge til alment boligbyggeri, så undgår vi, at vi skal tvinge kommunerne til noget byggeri, men vi ligestiller alment boligbyggeri med pensionskassebyggeri.

Det vil sige, at så er det boligselskaberne og en amtslig planlægning, der kan være med til at afgøre, hvor man skal bygge, og uden tvang over for kommunerne.

Jeg forstod ikke helt det med grønne åndehuller, men det kan være fru Lissa Mathiasen kan vende tilbage til det.

Både fru Annie Lunde og hr. Ulrik Kragh spurgte om pensionskassebyggeri. Vi har sagt, og det er ikke nogen hemmelighed, det synes jeg vi har sagt i flere måneder, at vi synes, at pensionskassebyggeri godt kan være et supplement til det almene boligbyggeri, hvis det vil være med til at løse nogle boligsociale opgaver. Men vi ser det ikke som hovedløsningen, og når vi ikke gør det, så er det, fordi vi synes, det er en meget dyr måde at gøre det på, for den støtte, vi giver, forsvinder, hvorimod vi ser, at den støtte, vi giver til den almene sektor, er en meget god investering, for de penge forsvinder ikke ud til forbrug, de bliver i boligen.

Derfor ser vi i høj grad den almene bolig som den, der skal løse opgaverne. Når der skal gives støtte til udlejningsboliger, er det primært den almene sektor, vi skal give den til.

Men vi kan godt se en værdi i, at det private er med, og at pensionskasserne også er med. Så i det omfang de vil være med til at løse boligsociale opgaver på lige vilkår med den almene boligsektor, vil vi godt være med til også at give støtte til dem.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Det, jeg spurgte hr. Knud Erik Hansen om, skyldtes egentlig, at jeg er lidt forvirret over den holdning, som SF giver udtryk for med hensyn til at benytte bestående arealer, vores naturressourcer, med større omtanke. Det burde man fra SF's side kunne støtte. Vi synes, det er væsentligt, at man ikke blot hele tiden inddrager nye arealer. De grønne åndehuller er så væsentlige, vores natur er så væsentlig, den er en del af den trivsel, som er afgørende for et menneske.

Så er jeg nødt til at spørge hr. Knud Erik Hansen: Hvad nu hvis der er kommuner, der stadig ikke ønsker at bygge? Vil SF så virkelig mene, at man skal bryde med det kommunale selvstyre? Jeg vil godt sige, at det ønsker vi ikke i Socialdemokratiet.

(Kort bemærkning).

Annie Lunde Hansen (CD):

Nu vil jeg starte med at sige, at jeg er ikke økonom, men når pensionskasserne bygger, og de skal have et afkast, så er det vel til gavn for den pensionskasses medlemmer. Det kan være hr. Knud Erik Hansen, ja, det kan næsten være os

alle sammen, der måske har en lille pension et sted. Det er vel ikke odiøst for pensionskasserne også at tænke langsigtet på den måde.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Nej, det er da ikke odiøst, det er den måde, pensionskasserne fungerer på, og det er klart den måde, de skal investere på. Det er også derfor, vi skal overveje, om vi skal give støtte, således at de også kan foretage en rentabel investering.

Men vi skal jo tænke som offentlige bevilningsgivere, hvordan vi bedst muligt får noget ud af de penge, vi har, og det mener vi ikke generelt vi gør ved at støtte pensionskasserne. Der er der på sigt mere fornuft i økonomisk at støtte den almennyttige boligsektor. Det andet er dyrt, og for os at se er det at smide penge ud til forbrug. Når vi bliver ældre, er det os, der kommer til at bruge dem, men hvis man bor i den almene sektor, så bliver de i den almene sektor.

Til fru Lissa Mathiasen: Det kan jeg helt følge. Det er klart, der ligger mange værdier i de områder, som er gået ud af funktion, som ligger hen og ikke bliver brugt fornuftigt. Det er også derfor, vi har set det som et stort problem, at industriområderne ligger uplanlagt, uden at man rigtig kunne tage hånd om det, og hvor det meget er overladt til nogle tilfældige markeds kræfter, hvad der skal ske med de ældre industriområder. Vi er helt enige i, at det er utrolig vigtigt at få bedre styr på det.

Når jeg nævnte Ørestaden, synes jeg, det er et af de forkerte eksempler på, hvorledes man laver fortætning, fordi der tager man faktisk en grøn lunge i København, som havde nogle kolossale kvaliteter, og med nogle store trafikproblemer til følge.

Så er der den med kommuner, der ikke ønsker at bygge, og det kommunale selvstyre. Vi har mange krav til og rammer for kommunerne, som de skal opfylde, og nogle minimumskrav til, at de også skal opføre sig socialt for at klare nogle almene normer. Vi har ikke fremsat forslag om, at vi vil tvinge dem til nogle udgifter til byggeri, men sagt, at vi ikke kan se, at der skal være fornuft i, at almene boliger skal behandles forskelligt fra pensionskassers i kommunerne.

En kommune kan jo heller ikke forhindre pensionskassebyggeri. Hvis det opfylder lokalplanen og alt muligt andet, så kan bygherrerne, hvis de har grunden, bygge, så har bygherrerne ret til at bygge, og det er den samme ret, vi egentlig synes, at de almene boligsektorer skal

have. Vi har svært ved at se, at det er at knægte det kommunale selvstyre. Kommunerne har stadig væk retten via lokalplaner og kommuneplaner til at bestemme, hvorledes byudviklingen skal være, men ikke at bestemme ejerskabet. Det er lidt specielt, at det kun er over for den almene boligsektor, de skal bestemme ejerskabet, det kan de ikke i alle mulige andre tilfælde.

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Det var rart, vi fik debatten ned på et niveau, så vi kan være med, det var rart, at SF's ordfører indrømmede, at pensionskassebyggeri også kan være med til at gøre en boligsocial indsats.

Jeg synes, at de tilkendegivelser, som pensionskasserne er kommet med, hvor de siger, at de gerne vil være med, støtter vi på frivillig basis, vi skal ikke stille os i vejen for det; vi har sagt, at vi ikke vil være med til at tvinge dem.

Men jeg synes, det var rart, at der fra SF's side kom en opblødning på, at pensionskassebyggeri kunne være med til at gøre en boligsocial indsats.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Jamen det er altså ikke nyt, vi har faktisk sagt det i flere måneder. Jeg tror, vi faktisk var nogle af de første, der var ude at sige, at vi godt kunne se en idé i det. Men det er udmærket, at det nu også er kommet ud, at vi også kan se en idé i det.

Når Venstre så siger, det skal ske på frivillig basis, ved jeg ikke, hvad der egentlig menes med det. Er det ikke rimeligt, at hvis vi skal give penge ud, forventer vi også, at vi får en ydelse tilbage til det offentlige?

Skal vi, når vi bruger offentlige penge, bare kaste dem ud og så sige, at det er op til markedet at bruge dem fuldt ud? Jeg synes, det var rimeligt at sige, at de også skal være med til at løse de boligsociale opgaver. Det håber jeg også Venstre vil være med til, og at Venstre også vil være med til at stille krav om, at det er på samme vilkår som de almene boliger, hvor vi hørte fra pensionskasserne, at de vil sortere folk, således at de, der har været i Ribers, ikke skal kunne komme ind i pensionskassebyggeri. Så får vi sådan en dobbelt sortering.

Jeg håber så sandelig ikke, at det er det, Venstre vil, for jeg synes, at når vi kan give så mange penge til pensionskasserne, er det også rimeligt, at de giver os en vis ydelse for de penge.

Formanden:

Hr. Flemming Kofod-Svendsen som ordfører efter aftale.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil gerne begynde med at takke de ordførere, der har givet mig mulighed for at komme på talarstolen allerede nu, så jeg kan nå et møde, jeg har om ikke så mange minutter.

Jeg vil gerne begynde med at sige, at der siges jo meget rigtigt i den bypolitiske redegørelse, der er mange generelle formuleringer, som jeg tror der er bred enighed om herinde i Folketinget.

Når det f.eks. i indledningen på side 4 siges, at bypolitikken kan betragtes ud fra to overordnede indfaldsvinkler, dels den boligsociale indsats, dels at bypolitikken skal være bæredygtig, så synes jeg, at det er en rigtig betragtning. Jeg har også selv tidligere været med til at fremme forskellige boligsociale indsatser for at få en skæv udvikling vendt, og at bypolitikken skal være bæredygtig i bred forstand, er jeg også meget enig i.

Så er der nogle mere detaljerede synspunkter, byens erhverv, beskæftigelse osv. Her er også sagt mange rigtige og runde formuleringer, så jeg synes, det er en af den type redegørelser, hvor man må sige, ja, det er da svært at være uenig i de hensigter. Når det så skal udmøntes, vil vi nok gøre det på en lidt forskellig måde, men de overskrifter, der er nævnt, og de målsætninger og de udfordringer, der er omtalt, har jeg ikke så mange indvendinger imod. Jeg synes da, det lyder meget rigtigt, og jeg tror næsten, at mange af de overskrifter ville være sagt af en hvilken som helst by- og boligminister uafhængigt af partifarve.

Så er der udmøntningen: Der synes jeg, som også flere andre ordførere har været inde på, at vi står med det overordnede problem, at vi mangler boliger, og vi må også konstatere, og det vil jeg begynde med, at byggeri i Danmark er meget dyrt.

Jeg synes, at her er det første tema, vi må fokusere på også for, at vi får gode bymiljøer, at vi får byggerier, som almindelige mennesker kan betale. Der må vi begynde med at spørge: Hvorfor er byggeri generelt dyrere i Danmark end i en række lande, vi sammenligner os med? Det er det første, jeg synes, man må fokusere på.

Så mangler vi en række især lejligheder, og der mener jeg ikke, man skal spille den private udlejningssektor og den almene sektor ud mod

hinanden, tværtimod skal netop begge parter have mulighed for at yde deres samlede bidrag. Den høring, vi havde for godt en måned siden, afslørede jo, at denne regering har truffet to beslutninger, som har været bremsende for, at vi får de nødvendige lejeboliger.

Den ene er pinsepakken. Der fik vi jo dokumenteret sort på hvidt, at pensionskasserne fik et væsentligt mindre afkast, når de byggede familieboliger – jeg ved ikke hvilken familie, unge, ældre, børnefamilier, eller hvem det var – end hvis de investerede i erhvervsbyggeri.

Når vi laver en beskatning, hvor man sort på hvidt kan se, at man får et ringere afkast ved at investere i familieboliger end i erhvervsboliger, ja, så må da enhver ansvarlig direktør i en pensionskasse sige, at så satser vi på erhvervsbyggeri.

Det var forudsigeligt. Vi var nogle, der sagde det dengang, og så mener jeg, at når vi nu kan se de uheldige konsekvenser, er det da lige så fint, at pensionskasser investerer i familieboliger som i erhvervsboliger. Det er det ene, jeg mener, der må ændres, og det er der jo kommet udtalelser om fra mange sider. Man kan så drøfte, på hvilke vilkår det skal ske. O.k. En af oplægsholderne, direktør Lublin, var jo inde på, at de også var parat til at påtage sig et boligsocialt ansvar; nogle siger, at det skal være større. O.k., lad os få en drøftelse af det. Men det helt overordnede er: Der er truffet en beslutning, og man kan sort på hvidt vise, at de investerer i noget andet. Så kommer vi til at mangle nogle boliger. Det mener jeg vi må gøre noget ved.

Det andet, jeg vil nævne, er, at i mange år var kommunernes grundkapital 7 pct. Så fik kommunerne større frihedsrettigheder, de var ikke underlagt kvoter, og da var vel især finansministeren, men sikkert også økonomiministeren bange for, at når nu kommunerne ikke længere var kvotebelagt, ville de så ikke bygge langt mere, end der er brug for? Hvordan har erfaringen været? De har bygget væsentligt mindre. Det er jo det interessante, at da de fik større frihedsgrader, byggede de mindre. Der tror jeg, at det, at den kommunale grundkapital blev øget fra 7 til 14 pct. spiller en rolle. Så ved jeg godt, man har frihedsgrader til at låne, men der har jeg talt med mange kommunalpolitikere, som siger, at de ikke vil belåne deres kommune. Der er det min holdning, at ønsker vi bygget nogle flere boliger, og jeg vil sige ikke mindst ældreboliger, kan det jo ikke nytte noget stadig at tilskynde kommunerne ved at sige, at de kan låne, hvis

det egentlige problem er, at vi har ændret på nogle procentbeløb.

Set fra det offentlige side, koster det jo det samme, om kommunen skal give 14 pct., eller kommunen skal give 7 pct. og staten 7 pct., og om det skattemæssigt bliver opkrævet det ene eller det andet sted, vil borgerne jo i alle tilfælde mærke, at der skal skaffes nogle penge til veje her.

Der mener jeg, at i hvert fald på ældreområdet må man tage konsekvensen af den erkendelse, som alle er enige om, nemlig at kommunerne bygger for lidt. Så må man sige o.k., så må vi tilbage til de satser, og der synes jeg man passende kunne begynde på ældreområdet. Så får vi bygget nogle flere ældreboliger. Så vil ældre flytte ud af de store parcelhuse, de store lejligheder, som mange af dem bor i, og ind i en for dem mere egnet bolig, og dermed vil nogle familieboliger blive ledige, og så kan der være nogle familier, der bor i små lejligheder, som de så kan flytte ud af, som så kunne blive værdifulde som ungdomsboliger.

Det er de to områder, og jeg synes, det hører sammen med, at vi skal have en velfungerende by og bymiljøer, at der først og fremmest må være de boliger, som der er brug for.

Det var dejligt ved den høring, vi afholdt, at der blev det dokumenteret, at på de to områder, hvor vi gerne ønskede en indsats, var der en hurdle begge steder.

Så er spørgsmålet: Er der villighed her i Folketinget til at gøre noget ved det? Der fornemmer jeg en stigende vilje, ikke så det har udmøntet sig konkret ved afstemningerne, men ved mange tilkendegivelser, og vi vil fortsat presse på, at vi får givet mulighed for, at både den private udlejningssektor og også kommunerne bedre kan være med til at løse den presserende opgave, som vi står over for, nemlig at der er mangel på boliger.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Det ville glæde mig, hvis man også fra Kristeligt Folkepartis side ville være positiv, og det er det, jeg hører herfra, til netop at sikre bredden i vores byggeri også fremover på lejlighedsområdet.

Hr. Kofod-Svendsen beskæftigede sig lidt med pensionskassebyggeriet, og der vil jeg godt høre, om jeg forstod det, hr. Kofod-Svendsen sagde, korrekt, nemlig at i det øjeblik, man går ind, som der også ligger i regeringens udspil, og letter det beskatningsmæssige, kan vi forvente,

at Kristeligt Folkeparti vil være parat til at lægge stemmer til, at vi så samtidig siger, at det betyder så også, at vi mener, at man fra pensionskassernes side skal være med til at deltage i den boligsociale løsningsmodel, således at man er parat til fra Kristeligt Folkeparti via lovgivning at pålægge kasserne at tåle en kommunal anvisningsret til en del af deres byggeri.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Hr. Kofod-Svendsen sagde, at for samfundet koster det jo det samme, om det var kommune eller stat, der betalte de 14 pct. eller 7+7 pct. Så vil jeg egentlig godt spørge hr. Kofod-Svendsen, om der så ikke kunne være god logik i at sige, at staten overtog alle 14 pct.

Så undgik vi, og jeg opfatter også, det ville være en bekymring for Kristeligt Folkeparti, at der er kommuner, der ikke, skal vi sige, påtager sig deres sociale ansvar. Så undgår vi, at nogen kan misbruge deres medfinansiering til ikke påtage sig det sociale ansvar, som de også bør påtage sig.

(Kort bemærkning).

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Hvordan de private udlejningsorganisationer skal varetage det boligsociale ansvar, mener jeg også må afhænge noget af den subsidiering, der så er. Man kan lave en model, så der reelt ikke er nogen lettelse, og så der er en tydelig lettelse.

Der mener jeg, at jo større skattebegunstigelsen er, jo større krav kan man stille. Så jeg synes, der må være en forhandling med de pågældende organisationer om, hvordan man konkret udformer lovforslaget. Jo mere offentlig støtte, jo større forpligtelse vil jeg være med til lovgivningsmæssigt at pålægge.

Så er hr. Knud Erik Hansen inde på, om man helt skulle flytte de sidste 14 pct. over til staten. Nu kan man sige: Vi havde i mange år 7 pct., og jeg synes jo nok, man kunne prøve det. Der er jo også argumenter for, at kommunen selv har en vis medfinansiering, som kan være værdifuld. Om det så lige skal være 7+7, men det er i hvert fald et stort skridt, hvis vi går fra 14 pct. til 7 pct.

Men der kan da være særlige områder, Kristeligt Folkeparti har faktisk foreslået, når det gjaldt bygningen af handicapegnede boliger, et område, som er i den grad grænseoverskridende, betaler staten alle 14 pct.

Så vi er ikke fremmede for tanken, men vi har det på et konkret målrettet område. Desværre

blev det stemt ned i Folketinget i går, men her er et eksempel på, at vi gik lige så langt, som hr. Knud Erik Hansen gjorde, men på et bestemt område.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Det var jo ikke ligefrem noget konkret svar, jeg fik fra hr. Kofod-Svendsen om pensionskassebyggeriet.

Altså det, der ligger i det udspil fra regeringens side, går jo på, at man ophæver den nuværende beskatning på 15 pct. af pensionskassernes kapitalafkast. Det er det, der er mit udgangspunkt for spørgsmålet.

Vil Kristeligt Folkeparti på den baggrund være med til at sikre, at man også fremover i pensionskassernes byggeri rent faktisk giver kommunerne den sociale anvisningsret?

Det er et meget konkret spørgsmål og for så vidt også meget nemt at svare på.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Jamen jeg er glad for den åbning. Jeg har også fornemmet, at Kristeligt Folkeparti er bekymret og også overvejer procentsatserne, og hvilken betydning de har.

Når man går fra, at kommunerne har en eller anden medfinansiering, til, at det er staten, der overtager medfinansieringen, er essensen jo, at så sikrer man sig, at de kommuner, der er associale og ikke opfører de boliger, som de burde opføre, og spekulerer i social eksport, får meget vanskelige vilkår.

Kan Kristeligt Folkeparti ikke godt se en pointe i, at vi har en opgave i, at alle kommuner er med til at bære den sociale opgave, og at vi også i Folketinget bør sikre nogle mekanismer, således at de også gør det?

(Kort bemærkning).

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Det har vi konkret foreslået på det område, som vi synes er mest presserende, nemlig for de godt 2.500 yngre handicappede, som bor på ældrecentre. De kan være 25 år, 47 år, de bor på ældrecentre, hvor gennemsnitsalderen måske er oppe i firserne.

I dette tilfælde begynder vi og siger: Her betaler staten det hele. Det har vi fremsat forslag om. Desværre blev det stemt ned i går af bl.a. regeringspartierne. Men her var et meget konkret

forslag til at bygge nogle almene boliger til gavn for de yngre handicappede, hvor staten skulle betale alle 14 pct., for at starte på det område.

Så jeg er ikke fremmed for tanken, men jeg synes, at det var naturligt at begynde på det mest presserende område, og det mener vi er på området for de yngre handicappede.

Så til fru Lissa Mathiasen: Der foreligger jo ikke noget socialdemokratisk forslag. Der er nogle tanker, nogle udspil. Der ligger jo ikke et forslag til behandling i salen, og vi må da se, når det ligger i salen. Jeg har ikke afvist det, men vi skal da selvfølgelig have mange beregninger.

Socialdemokratiet kunne være kommet med forslaget for lang tid siden, så vi havde haft tid til et udvalgsarbejde osv. Jeg går da ikke ind i et udvalgsarbejde her fra Folketingets talerstol om et forslag, som ikke har været til første behandling i salen. Naturligvis gør jeg ikke det, men jeg siger, vi har en positiv holdning til at få pensionskasserne inddraget.

Formanden:

En kort bemærkning, fru Lissa Mathiasen.

Vi har jo ganske mange sager på dagsordenen endnu, så jeg henstiller, at debatten fremmes.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Det, jeg måske kunne ønske mig, var, at Kristeligt Folkeparti også ville være lidt åben over for at fortælle ikke bare os, men også befolkningen, hvad Kristeligt Folkepartis krav egentlig er.

Det er korrekt, at der ikke foreligger et konkret lovforslag fra regeringen, men der ligger et konkret udspil, hvor man siger, at man fjerner beskatningen på de 15 pct.

Det synes jeg da egentlig man godt kunne forvente at Kristeligt Folkeparti – dels på baggrund af en høring, der har været, hvor vi har vendt det her spørgsmål, dels i kraft af den debat, der har været om det, og i kraft af de forslag, der har ligget her i salen tidligere – svarede på. Det er egentlig derfor, at jeg synes, det er naturligt at spørge.

Vi har jo også undervejs haft debatten så godt og vel i Boligudvalget, og derfor må det vel være naturligt. Altså jeg kan da ikke forestille mig, at Kristeligt Folkeparti ikke har gjort sig en overvejelse, om en 15-pct.s-lettelse i forhold til pensionskassernes kapitalafkast er nok for Kristeligt Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg kan jo godt forstå, at regeringen vil have udvalgsbehandling her fra Folketingets talerstol, når den har været for sløv til at komme med forslag i mange måneder. Men det får selvfølgelig ikke mig til at gå ind i et konkret udvalgsarbejde her fra Folketingets talerstol. Vi må da have mange konkrete beregninger. Først når vi får et forslag forelagt til behandling, tager vi det op.

Min indfaldsvinkel er positiv, men vi skal selvfølgelig regne det forslag, Socialdemokratiets kommer med, igennem. Hvad betyder det i forhold til afkast på erhvervsbyggeriet, hvor stor en procentdel er det så rimeligt at stille krav om?

Alt dette tager vi op under udvalgsarbejdet, men lad os nu få forslagene til første behandling, og så tager vi udvalgsarbejdet.

Det er lidt specielt at ville have et udvalgsarbejde, før regeringen har fået taget sig sammen til at komme med et forslag til første behandling her i Folketingssalen.

Egil Møller (DF):

Med udsendelsen af den bypolitiske redegørelse har ministeren forsøgt at give sit bud på regeringens holdninger og initiativer til en fremtidig bypolitik.

Når det er en kendsgerning, at ca. 80 pct. af Danmarks befolkning bor i byerne, er det en stor udfordring at leve op til de forventninger, som borgerne med rette vil have til deres by.

Derfor er det vigtigt, at bypolitikken ikke alene tager hensyn til den enkelte borger, men også viser helhedshensyn; ikke mindst trivsel og miljø vil spille en stadig større og større rolle i fremtidens byer.

Som led i et demokratisk samfund vil hensynet til aktive borgere, der viser interesse for deres by, byområde eller egen boligs muligheder, blive stadig større. Derfor skal politikerne tage borgerne endnu mere med på råd i de kommende beslutninger. Den gode politiker lader sig inspirere af de mennesker, som har problemer og løsningsforslag inde på livet. Dog må jeg erkende, at det ikke altid er let at være politiker, når rådene fra aktive borgere er mange og forskelligartede.

Her gælder naturligvis ansvaret over for helheden som et vigtigt parameter for de lokale politikere. Når politikerne giver borgerne mulighed for at påvirke beslutningerne, får samfundet i tilgift aktive og kreative borgeres medspil i afgørelserne.

For at skabe en større fleksibilitet i byudviklingen er det samtidig en nødvendighed med nye fleksible muligheder i forhold til den nugældende lovgivning. Derfor skal forskellige fagministerier inddrages i disse udfordringer.

I redegørelsen kan jeg læse, at ministeren er indstillet på en mere fleksibel lovgivning i pagt med de nye trends i byernes udvikling. Der er mange hensyn at tage, når en fremtidsorienteret bypolitik skal udarbejdes. Der skal tages erhvervs- og bolighensyn samt trafik- og miljøhensyn.

Tidligere tiders opdeling i erhvervs- og boligzoner vil ændres i takt med den teknologiske udvikling. Den tid er kommet, hvor mange mennesker har mulighed for at arbejde i deres eget hjem, og det vil blive forstærket.

En af de vigtigste erhvervspolitiske udfordringer er at sikre, at danske virksomheder får optimale muligheder i de kommende år. Det skyldes, at deres muligheder og dansk velfærd er afhængig af deres rammebetingelser og konkurrenceevne.

Den indsats, der bliver særlig brug for i årene fremover, er en omdannelse af nedslidte erhvervsområder, heriblandt havneområder. Når disse områder skal omdannes, vil der bl.a. kunne skabes nye boligområder, som fint kan indpasses i grønne og blå områder.

Når vi er bekendt med miljø- og støjgener i de nuværende byområder, er det en udfordring at tage et afgørende hensyn til disse områder i planlægningen. Når der tages virkeligt hensyn til at skabe kreative områder, så vil både trivsel og sundhed få bedre vilkår.

I nogle politikeres iver efter at byforny må vi ikke glemme at tage hensyn til arkitektonisk bevaringsværdige bygninger. Vi må ikke kritikløst nedrive ældre bygninger til fordel for nybyggeri. Vi skylder os selv og fremtidige generationer, at disse kulturperler bevares for eftertiden. Den danske kulturarv, som favner bredt, skylder vi hensyntagen og respekt.

I redegørelsen tager ministeren udgangspunkt i de større bysamfund. Efter min mening burde der også have været et afsnit om landsbyerne. Hvis man havde haft evnen og lysten til at omtale disses fremtidige vilkår, ville debatten kunne blive endnu mere bred og fyldestgørende. I Dansk Folkeparti ønsker vi, at vore landsbyer må få forhold, der sikrer disse byers overlevelse. Her ville en mere liberal lovgivning med hensyn til udnyttelse af f.eks. ubenyttede landbrugsbygninger bidrage til at fastholde landsby-

ernes udvikling og overlevelse. Det kan være, at det er bevidst, at ministeren ikke interesserer sig for de mange landsbyers ve og vel.

Mine afsluttende bemærkninger skal indeholde et afsnit om de forslag til større råderet og medejerskab i det almene byggeri; i Dansk Folkeparti ønsker vi at støtte de tiltag, der måtte komme i den retning. Det vil medføre, at de, der har lyst og økonomisk evne, vil tilfredsstille ejer-genet til glæde for dem selv og den bebyggelse, de bor i.

Endelig må jeg til slut anføre, at hensynet til vore ældre og handicappede har den højeste prioritet i Dansk Folkepartis fremtidige bypolitik. Vi ved med bestemthed, at den gruppe borgere bliver stadig større. Vi skylder dem, at der tages et meget stort hensyn til deres tilværelse i planlægningen af renovering og planlagt nybyggeri.

Annie Lunde Hansen (CD):

Indledningsvis vil jeg naturligvis gerne på CD's vegne starte med at takke ministeren for denne redegørelse, som da i hvert fald er egnet som oplæg til en drøftelse af byernes fremtidige udvikling.

Da jeg for ganske få dage siden første gang stiftede bekendtskab med den flotte trykte redegørelse med alle de fine, velmenende og politisk korrekte betragtninger, var det første, der slog mig, at her var der noget, som jeg havde hørt før.

Derfor skyndte jeg mig hen i det lille arkivskab og fandt den daværende by- og boligministers bypolitiske redegørelse fra 1999 frem. Og ganske rigtigt, den vakte skam genkendelsesglæde og viser da også, at der absolut er en linje i regeringens politik.

For langt hen ad vejen vil man det samme i dag som i 1999, og så er det jo, at det bliver rigtig interessant. Af indsatsområderne, som eksplicit opregnes i 1999, lad mig bare nævne i flæng: Gunstigere erhvervsbetingelser, øget demokrati og medindflydelse, blandede boformer, findes nemlig også i 2001-redegørelsen. Betyder det så, at der intet er sket siden 1999, eller betyder det, at man er godt i gang med at indfri løfterne, og at indsatsen fortsættes?

Svaret er fra CD's synspunkt: både og. Når det gælder den erhvervspolitiske indsats, har regeringen i hvert fald opfyldt nogle af sine målsætninger fra 1999, eksempelvis nedsættelse af Erhvervs- og Bypolitisk Udvalg, som for kort tid siden afleverede resultaterne af sit arbejde indeholdende nogle betragtninger om nogle hoved-

indsatsområder, som CD da ikke er fuldstændig afvisende over for.

Når det gælder den boligpolitiske indsats, det vil altså sige opfyldelsen af boligbehov, herunder indsatsen for at skabe de blandede boformer – som den tidligere by- og boligminister både i 1999 og sandelig også i årene efter lagde meget vægt på, og det har den nuværende boligminister jo også gjort mange gange – så er der rent faktisk ikke sket ret meget. Bevares, der har på de enkelte finanslove været afsat midler til byggeri af boliger til bestemte grupper og midler til forsøgsordninger med henblik på en boligsocial udligning. Og det har CD da grundlæggende været meget tilfreds med.

Men hvis vi et ganske kort øjeblik ser bort fra det udspil, by- og boligministeren fremlagde i mandags, så har vi på intet tidspunkt set noget, som bare ligner et forslag til evighedsløsning, og som både søger at udligne de sociale forskelle fra byggeri til byggeri og søger at gøre det attraktivt for forskellige aktører at bidrage til en løsning af bolig mangelen.

Selvfølger er der barrierer, også barrierer, som man ikke kan klandre regeringen for alene. Her tænker jeg bl.a. på visse dybt reaktionære kommuner, som nok skal sørge for ikke at give plads til alment byggeri, hvor opfattelsen af ansvaret for løsningen af boligsociale problemer er den, at det må ligge hos andre end hos dem selv.

Jeg tænker her lidt på projektet »Skæve huse til skæve eksistenser«. Så kan man diskutere, om man kan lide betegnelsen på dette projekt, men det var dog et godt projekt, og der ligger utrolig mange penge gemt, som ikke er blevet brugt af kommunerne. Hertil vil jeg godt sige, at i CD glemmer vi ikke, at et samfunds kvalitet måles på, hvordan det behandler de svageste medlemmer, og jo højere velfærd, jo større forpligtelse har vi også over for de sårbare.

Regeringen har altså også i tæt omklamring med venstrefløjspartierne gjort alt for at skræmme private investorer væk fra markedet. Og det får mig til at trække en parallel til mandagens afsløring af en boligpakke, for nogle af de initiativer, som er nævnt i denne redegørelse, fremgår også af de nye initiativer. At kalde det en helhedsløsning er jo dog nok at overdrive det lidt. Skal vi så ikke kalde det en halv helhedsløsning.

Det er da glædeligt, at man har indset, at pinsepakkens indgreb over for pensionskasserne jo ikke ligefrem har fremmet opførelsen af privat udlejningsbyggeri. Spørgsmålet er dog bare, om det overhovedet er godt nok, om ikke rammerne

bevidst er lavet så snævre, for at regeringen med sit parlamentariske bagland blot kan slå ud med armene og sige: Nu har vi gjort, hvad I bad om, og se selv, det hjælper ikke. Pensionskasserne vil ikke være med til at løse disse problemer, de vil kun bygge for de rige.

En anden grund til, at helheden halter lidt er, at udspillet er fuldstændig klinisk rensset for nogle betragtninger om, hvorvidt reglerne for huslejefastsættelse eventuelt skulle have noget at gøre med den manglende interesse i at investere i byggeri for ganske almindelige mennesker.

Op når man så i et oplæg giver sig til at beskrive, hvilke barrierer som skal overvindes, bl.a. høje grundpriser, dyre byggematerialer, ja, så er det altså lidt useriøst ikke at inddrage alle de parametre, som er eller i det mindste kan være barriererne.

Når man i øvrigt taler om blandede boformer eller blandede ejerformer, ja, så har vi både tidligere og nu hørt meget om de såkaldte medejerboliger i det almene byggeri. Ja, de er faktisk nævnt både i redegørelsen og i boligpakken, og det lyder da spændende.

Men jeg må altså indrømme, at jeg stadig ikke fuldstændig har forstået konceptet. Hvad er en medejerbolig? Og hvorfor er den attraktiv? På hvilke områder indgår medejeren i finansiering af den almene afdelings aktiviteter? Og hvordan er medejeren stillet, når han vælger at afhænde sin bolig? Det ville da være rart at høre lidt om det.

Nu er bypolitik jo andet end boliger, og jeg har brugt en del krudt her på det, men boliger er altså meget vigtige især i disse år, hvor vi har så stor mangel på dem. Men naturligvis indgår der også alle de andre elementer, som ikke er nævnt, eksempelvis miljø og spørgsmålet om borgerinddragelse, og CD er da meget enig i, at spørgsmålet om borgerinddragelse er helt o.k.

CD er også meget enig i, at støjniveauerne skal begrænses, at der skal etableres grønne områder. Ja, og i øvrigt går vi da stærkt ind for, at der gøres det fornødne for at skabe smukke rammer ved nybyggeri og ved byfornyelse. Jeg tænker især her på havnefronterne, som i mange byer ligger charmetafældte hen, hvor der kunne have været ganske glimrende byggeri for alle mennesker, også for os almindelige mennesker.

Men der sker bare det, at så snart der kommer en havnefront, kommer udsigt til vandet, så bliver grunden så dyr, at det kun bliver byggeri for velhavere. Men jeg har dog set til min glæde, at

en lille by som Saksøbing, som jeg vil nævne her – jeg har ikke været nede og se det, men jeg har læst en del om det – har bygget sådan på sin havnefront, at almindelige mennesker kan betale det. Og alle mennesker kommer ind i den silo, de nu har ombygget.

Ja, men når så jeg har sagt det, så vil jeg gerne sige, at det forudsætter altså nogle ret præcise retningslinjer også i forhold til kommunerne, hvor mere eller mindre velmenende initiativer somme tider nærmest får en dræbende karakter over for enhver udvikling. Jeg behøver vel blot her at nævne en meget berømt parkeringsordning i København.

Men når alt kommer til alt, trods de af mig og CD påpegede mangler, så synes vi, det er tilfredsstillende, at man i redegørelsen klart erkender, at en ordentlig byudvikling kræver, at der ses bort fra snæver sektorpolitik, og at der i højere grad fokuseres på helheden.

(Kort bemærkning).

Egil Møller (DF):

CD's ordfører havde slag og nedsættende bemærkninger til de kommuner, der efter ordførerens mening ikke har opført nok socialt boligbyggeri.

Jeg vil gerne spørge fru Annie Lunde Hansen, om CD går ind for det kommunale selvstyre. Det er vel meningen med det kommunale selvstyre, at de politikere, der bliver valgt af borgerne i netop den kommune, har og burde have en vis indflydelse på, hvad det er, borgerne i netop den kommune ønsker af byudvikling og bolig-sammensætning.

Men det kan jo være, at det er sådan, at CD er så langt fremme i skoene, at man ønsker at begrænse det kommunale selvstyre.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Ja, det er lidt det samme tema, men måske med et andet politisk budskab.

Jeg lagde mærke til, at fru Annie Lunde klart sagde, at hun var bekymret over de kommuner, der var dybt asociale, og at samfundet netop skal måles på, at man også hjælper de svage.

Det er klart, at de hjemløse hører til nogle af de meget svage grupper. Men i den almene sektor har vi jo også generelt svage grupper. Så jeg vil godt spørge CD, hvad CD konkret vil gøre med hensyn til de kommuner, der også hvad angår familieboliger opfører sig asocialt.

(Kort bemærkning).

Annie Lunde Hansen (CD):

Til hr. Egil Møller skal jeg gøre det kort: Ja, vi går ind for det kommunale selvstyre, men jeg er umådelig ked af, at nogle kommuner rundt omkring i landet ikke kan se, at de også har en social – jeg vil ikke sige byrde – men at der er nogle ting, som de skal være med til at løse, for at vi kan få et fuldstændigt samfund. Det er jeg ked af, og så længe vi har det kommunale selvstyre, må jeg nok sige, at så er der nogle kommuner, der får lov til at køre frit løb. Jeg ved ikke, om det også var svar til hr. Knud Erik Hansen.

Til hr. Knud Erik Hansen vil jeg så sige, at vi ikke kan sætte det kommunale selvstyre ud af kraft på nuværende tidspunkt, men man bør måske i de kommende forhandlinger mellem regeringen og KL prøve at tale sig til rette om, at de kommuner, som mangler at vise det sociale ansigt, kommer lidt på banen. Det kunne man også bruge de forhandlinger til.

(Kort bemærkning).

Egil Møller (DF):

Ja, men jeg fik da det svar fra CD's ordfører, at man trods alt ønsker, at kommunerne skal have lov at bestemme lokalt. At fru Annie Lunde Hansen så ikke har respekt for, at andre politikere, der ikke har det samme syn på politik som CD, skal have lov til at have en anden boligsammensætning, det er så noget andet.

Men jeg vil godt spørge CD's ordfører: Var det ikke mere rimeligt, at det var politikerne her i huset, som tilrettelagde og vedtog nogle love, som også vandt respekt ude i lokalbefolkningen, sådan at man ikke fik disse konfrontationer mellem lokalpolitikere og landspolitikere?

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Ja, i SF har vi da også dyb respekt for det kommunale selvstyre. Det er utrolig vigtigt i vores demokrati.

Jeg vil godt spørge fru Annie Lunde Hansen: Hvis nu man siger til kommunerne, at de ikke skal betale nogle af de 14 pct., men staten skal betale det, er det så et indgreb i det kommunale selvstyre at lade et boligselskab bygge på en grund, som det ejer, når det i øvrigt er i overensstemmelse med lokalplanlægningen og kommuneplanlægningen?

Er det et indgreb i det kommunale selvstyre? Det synes jeg ikke, det er. Og det er det, vores forslag går på, og jeg synes i hvert fald det kan

medvirke til at forhindre de kommuner, der vil være asociale, i at have mulighed for det.

(Kort bemærkning).

Annie Lunde Hansen (CD):

Til hr. Egil Møller vil jeg godt have lov at sige, at selvfølgelig skal lovene, vi laver herinde, være sådan, at de vinder respekt ude i kommunerne, og jeg må da indrømme, at en gang imellem kan jeg da godt føle, at nogle love måske er blevet jappet igennem af nogle.

Jeg vil godt stå herfra og sige, at når jeg ser et lovforslag, som måske har 10 eller 12 eller 14 eller 15 ændringsforslag, så må jeg spørge: Burde det lovforslag ikke have været taget af bordet og have være erstattet af et nyt? Vi kan diskutere, hvordan det system skal være, men alt andet lige skal lovene selvfølgelig være lavet sådan, at de vinder respekt ude i kommunerne.

Så vil jeg godt sige til hr. Knud Erik Hansen: Jamen lad os nu prøve at se, når lovforslaget kommer. Lad os også se på det juridiske i det. Jeg er ikke inde i alt det juridiske, men lad os da sætte os ned og prøve at se på, om der er mulighed for at få almennyttige boliger ind på den måde. Lad os undersøge alle aspekter, for det er rigtigt, at vi mangler, og vi mangler til mange mennesker.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Hr. Egil Møller for tredje gang.

(Kort bemærkning).

Egil Møller (DF):

Der er tanker fra dette høje Ting om, at man her fra Folketingets side skal diktere kommunerne deres byplanlægning. Det er de mange flygtninge og indvandrere, der kommer hertil, der får nogle politikere herinde til at overveje tanker om at diktere, hvad man skal gøre lokalt. Det ved CD's ordfører udmærket.

Jeg vil godt spørge direkte: Er det sådan, at CD fortsat hundrede procent er med på, at det er de lokale politikere, der tilrettelægger deres byudvikling? Kan man forvente, at CD hundrede procent bakker op om den holdning, eller er der en åbning over for at give flygtninge og indvandrere bedre vilkår i form af, at landspolitikerne dikterer de lokale politikere noget?

(Kort bemærkning).

Annie Lunde Hansen (CD):

Nu vil jeg altså ikke ind i nogen stor flygtninge-debat, for jeg er ikke ordfører på det område.

Men jeg vil godt sige, at den kvoteordning der nu er med hensyn til at de, der har opnået asyl, bliver fordelt over kommunerne, den står CD ved, og det gør vi stadig væk, og det gør vi også af menneskelige hensyn.

Derfor synes jeg også, at det er korrekt, at de kvoter måske bliver fordelt rundt på alle kommuner. For jeg har set små kommuner, der har fået store kvoter i forhold til, hvad den kommune egentlig kunne bære, men som tager det rigtig pænt. Så er det da ærgerligt, at der findes store velhavende kommuner, som måske ikke lever op til nogen kvoteordning.

Dette siger jeg med mit sociale hjerte. Men det har ikke noget at gøre med, at jeg vil hen og lave hele systemet om med det kommunale selvstyre. Men der skal være lidt retfærdighed til, og derfor vil jeg godt sige til hr. Egil Møller, at CD står helt ved, at vi hjælper de kvoter af mennesker i nød, som vi skal tage.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Hr. Niels Helveg Petersen som ordfører.

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg vil gerne takke boligministeren for redegørelsen. Jeg synes, det er en god redegørelse med gode holdninger. Det er en rummelig og sympatisk redegørelse for regeringens syn på de bypolitiske emner og et godt grundlag for regeringens arbejde med bypolitikken i de kommende år i samarbejde med bl.a. beboere og kommuner.

Jeg har altså ingen kritik af den boligpolitiske redegørelse – tværtimod. På vegne af Det Radikale Venstre kan jeg give den min bedste anbefaling med på vejen.

Ikke overraskende er det boligpolitiske emner, der har stået i centrum, og det er jo naturligt nok, når også boligministeren i ugens begyndelse har fremlagt nogle synspunkter om den fremtidige boligpolitik.

Boligministeren har bekendtgjort, at hun og regeringen arbejder med at kunne fremlægge en række forslag til efteråret. Og jeg vil gerne sige om de retningslinjer for sådan et lovgivningsarbejde, som boligministeren har redegjort for, at dem kan jeg helt støtte.

Det har stået i forgrunden, at flere ordførere sådan har efterlyst, at regeringen her i detaljen skulle bekendtgøre sine synspunkter på de forhandlinger, der skal føres med kommunerne. De starter jo i maj måned og slutter i juni måned.

Det er slet ikke et synspunkt, jeg kan godtage. Det er jo ikke hensigtsmæssigt, at det er Folke-

tinget, der her fører forhandlingerne med kommunerne. Sådanne forhandlinger er forhandlinger, hvor man giver og tager for at nå et samlet resultat, og det er ikke nyttigt, at Folketinget her skal give bestemte retningslinjer for forhandlingerne. Det skal i hvert fald ikke gøres i nogen detalje.

Og det er jo sådan et ritual, der gentager sig hvert år: Oppositionen forsøger at gøre det, og skiftende regeringer forsøger at undgå at få bundet hænderne. Og jeg er i denne sag helt på de skiftende regeringers side.

Hr. Egil Møller har jeg en bemærkning til. Det er jo lidt trist, at sådan helt monomant skal enhver diskussion, vi har her i salen, ende med at være en flygtningediskussion, når Dansk Folkeparti deltager. Og lad mig slå fast, at efter min opfattelse er det ikke flygtninge/indvandrere, der er Danmarks boligpolitiske problem.

Det er sådan i dag, at der er flere kvadratmeter til rådighed for de mennesker, der bor i Danmark – alle slags – end der har været på noget tidligere tidspunkt, og det er fortegnet at skildre det, som om det er flygtninge/indvandrere, der er vores virkelige problem.

Og lad mig så i øvrigt føje til: Det billede, som hr. Egil Møller i et tidligere indlæg tegnede af, hvorledes vi gav fortrinsrettigheder og særlig privilegeret status til flygtninge/indvandrere, jo altså er totalt fortegnet i forhold til virkelighedens verden. Jeg så i den forløbne uge en rapportage, hvor flygtninge/indvandrere var indkvarteret – det var nu asylsøgere – i containere. Det var så vist ikke en luksurløsning på boligproblemet, man dér havde fundet.

Til hr. Knud Erik Hansen vil jeg godt sige i forbindelse med et par af hans tidligere indlæg med korte bemærkninger, at man somme tider får det indtryk, at hr. Knud Erik Hansen opfatter privat udlejningsbyggeri som roden til alt ondt, om end det jo er en meget lille del – eller ikke en meget lille del, men en lille del – af den samlede boligmasse.

Jeg kan ikke lade være med at tænke på det, som hr. Peter Wendt gjorde rede for ved den boligpolitiske konference, hvor han påviste, at det, der var sket igennem ganske mange år, var jo en deprivatisering af udlejningsbyggeriet, og det er jo sådan set fuldstændig præcist.

Den del af det samlede udlejningsbyggeri, som udgøres af det private udlejningsbyggeri, har været faldende, og det skyldes meget enkelt, at det ikke er nogen guldgrube. Det har ikke væ-

ret og er ikke i dag muligt at få en tilstrækkelig økonomi ud af privat udlejningsbyggeri.

Derfor overvejes det nu, hvorledes man kan få private pensionskasser til at gå ind i denne opgave. Og det er i hvert fald ikke for min del, fordi jeg foretrækker det frem for noget andet, men det er, fordi jeg ønsker mere konkurrence.

Jeg synes, det er udmærket, at der opføres udlejningsbyggeri med forskellig finansiell baggrund for at se, om der ikke ud af dette kan komme noget mere konkurrence. Vi er jo enige i, at meget byggeri i Danmark er for dyrt, og det skyldes først og fremmest nok, at der er for lidt konkurrence. Derfor synes jeg, det er sympatisk og en god idé at åbne for, at også pensionskasser kan gå ind og løse opgaver her. Selvfølgelig også i deres tilfælde med respekt for boligsociale opgavers løsning.

Jeg tror snarere, det er mangel på konkurrence end noget andet, der har givet anledning til det dyre byggeri.

(Kort bemærkning).

Egil Møller (DF):

Den radikale ordfører, hr. Niels Helveg Petersen, nævnte, at det ikke især er flygtninge og indvandrere, der er skyld i, at vi har boligpolitiske problemer.

Jeg er vidende om, at den radikale ordfører har været udenrigsminister i mange år, og det gør vel, at jeg sådan bærer lidt over med, at man måske ikke kan forvente, at den radikale ordfører er helt opdateret på, hvad der foregår inden for landets grænser, hvilke problemer der er.

Og det blev da også nævnt fra den radikale ordfører, at de ikke har særlige privilegier. Det var udtrykket, der blev anvendt. Jamen hvor er vi henne? De har netop, disse flygtninge og indvandrere, særlige privilegier i form af, at de har retskrav på at få en passende bolig inden for 3 måneder.

Hvilke danske grupper inden for rigets grænser har de samme rettigheder?

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg forstår ikke rigtig, at jeg skal have givet udtryk for, at privat byggeri skulle være roden til alt ondt; det tvivler jeg nu på, det er.

Men sådan lidt nøgternt vil jeg sige, at det mangler i hvert fald to kvaliteter, som gør, at man måske ikke skal fremme det i samme omfang som andet boligbyggeri. Det er, at privat udlejningsbyggeri er karakteriseret ved, at de,

der bor der, faktisk har den mindste indflydelse på deres boligforhold, når det er privat udlejningsbyggeri. Det synes vi er et problem. I alle de andre boligformer har man faktisk som beboer langt større indflydelse.

Og det andet er, at når vi snakker privat udlejningsbyggeri i forbindelse med pensionskasser, så koster det jo ret mange penge at støtte, og det er penge, vi ikke får lige så meget ud af, som hvis vi støttede alment boligbyggeri. Så jeg synes godt, man kan være lidt nøgtern også i forholdet mellem alment boligbyggeri og så pensionskassebyggeri.

Nu er det jo en del af debatten her, hvad vi gør ved de kommuner, der ikke vil påtage sig de boligsociale opgaver, ikke vil bygge alment boligbyggeri, og derfor vil jeg godt høre, hvad De Radikales løsning på det problem er. Hvad skal vi gøre ifølge De Radikale?

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Nu er det jo faktisk lykkedes her i dag, og det glæder jeg mig over, at få en rimelig sober og ordentlig debat, og det synes jeg også, emnet her fortjener.

Derfor kunne jeg godt tænke mig at spørge, om hr. Niels Helveg Petersen kan bekræfte, at det faktisk kun er reelle flygtninge, som har ret til at få stillet en bolig til rådighed, og at det har de i kraft af, at man centralt har givet dem en placering, hvor de skal være i de første 3 år for at sikre dem, at de netop får den integration, som vi ønsker. Det vil sige, at de bliver indplaceret på arbejdsmarkedet, får lært dansk og samfundsforhold og så fremdeles.

Kan man fra De Radikales side bekræfte, at det kun gælder denne gruppe?

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Til det sidste spørgsmål er svaret jo klart: Ja, det kan jeg bekræfte.

Og over for hr. Egil Møller, som på den baggrund fremturer med at fremstille flygtninge/indvandrere i det danske samfund som særlig privilegerede, kan jeg bare konstatere: Jeg er totalt uenig. Der er ikke tale om særlig privilegerede. Der er for flygtninges vedkommende tale om mennesker, som kommer hertil, hvis de er flygtninge og de godkendes som sådan og får opholdstilladelse, som er flygtet fra forhold i deres hjemlande, som de ikke kan vende tilbage til.

Det er ikke en rimelig baggrund at skildre disse menneske som privilegerede på.

(Kort bemærkning).

Egil Møller (DF):

Jeg tror aldrig, jeg bliver enig med det radikale parti om, hvor mange problemer stammer fra.

I Dansk Folkeparti er vi overbeviste om, at den massive indvandring af flygtninge og indvandrere her til landet er skyld i, at der opstår mange problemer. Det er jo ikke kun på boligområdet. Vi, der læser aviser hver dag, ved jo, at der opstår flere og flere problemer rundt om i Danmark.

Men jeg vil godt bede den radikale ordfører bekræfte, og det kan jeg måske få svært ved, at der trods alt er en fortrinsret, når man har fået tildelt det, der hedder en passende bolig, for så har man jo en lejekontrakt. Så bliver der godt nok sagt, at den gælder i bare 3 år, og så er man ligestillet med danskere. Jamen det er man jo ikke. Når først man har en lejekontrakt, så gælder de regler, der er i lejeloven, og så er man beskyttet mod opsigelse. Derfor har man så fortsat en passende bolig.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Hr. Keld Albrechtsen som ordfører.

Keld Albrechtsen (EL):

Allerførst lige den bemærkning til hr. Egil Møller, at nu bevæger han sig jo ud i det vitterlige væs, ganske enkelt.

Vi har en lovgivning, hvor man bestemmer, at en flygtning, der kommer til landet, skal bo et ganske bestemt sted. Man kan så diskutere, om det er en rimelig ordning, men det har man altså vedtaget. Flygtningen får at vide: du skal bo et ganske bestemt sted, som samfundet har fastlagt. Så vil hr. Egil Møller samtidig have, at vedkommende, som man har bestemt hvor skal bo, ikke skal have noget sted at bo. Jeg håber, hr. Egil Møller selv kan se, at det er et helt rablende synspunkt, Dansk Folkeparti har på det punkt. Det er desværre ikke på det eneste punkt.

Og så vil jeg gå over til ministerens redegørelse i dag. Det er jo en meget nydelig lille tryksag. Den støder ikke nogen i sit indhold, kan man sige, men det er i og for sig også det meste, man kan sige om den, for det er jo lidt luftigt. Derfor er det jo også godt nok, at der forleden kom en boligplan, som kan sætte gang i en helt nødvendig diskussion om boligbyggeriet, som jo også har præget debatten her i dag og med rette, sy-

nes jeg, for det er et meget påtrængende problem.

Efter vores opfattelse er regeringen nu inde i et kapløb med tiden. Derfor var det også på høje tid, at der kom et udspil, og det er især på høje tid, at man får gjort tingene færdige. Det er det af to grunde. Det er det, fordi der i de kommunale budgetter, som skal vedtages i september i kommunerne, skal indbygges midler til igangsættelse af alment byggeri på en sådan måde, at staten kommer ind og er med til at finansiere den kommunale andel. Vi har peget på 7 pct., og vi er enige i, at når det gælder ungdomsboliger, så skal staten overtage de samlede 14 pct.

Hvis det element ikke kommer ind i forbindelse med kommuneforhandlingerne og man ikke får løst det problem, så taber regeringen dette kapløb med tiden, for så vil det jo ikke lykkes regeringen inden det kommende folketingsvalg at dokumentere, at der rent faktisk kommer til at ske noget på det her helt afgørende område. Det ville efter min mening være selvmord for regeringen, hvis den gik til folketingsvalg uden at dokumentere, at der vil blive gjort en virkelig markant indsats for at fremskaffe flere boliger.

Men jeg kan da heller ikke forestille mig, at regeringen skulle være interesseret i at begå selvmord, og derfor arbejder vi ud fra den antagelse i Enhedslisten, at man vil leve op til opgaven og indlede forhandlinger også med SF og Enhedslisten.

Et kernepunkt i de forhandlinger bliver selvfølgelig, at regeringens ønske om at åbne for pensionskassebyggeri ved en ændring af pinsepakken må ses i sammenhæng med, at problemet med det almene nybyggeri skal løses. For det er indlysende, at vi ikke kan, i hvert fald ikke fra Enhedslistens side, åbne for pensionskassebyggeriet eller give skattelettelse til pensionskassebyggeriet, medmindre det samtidig sikres, at der sker et gennembrud på det almene familieboligbyggeri i forbindelse med kommuneforhandlingerne. Så disse ting hænger uløseligt og nøje sammen og skal på den måde løses i sammenhæng.

Det har selvfølgelig også været en klar del af debatten, at vi har for dyre boliger. Af den grund ønsker vi også, at man får en større statslig deltagelse. Vi har jo oplevet, hvordan boligpriserne især i de store bykerner i København og Århus f.eks. er steget. En lejlighed på Vesterbro på ca. 40 m² kan som ejerlejlighed rask væk koste omkring 800.000 kr. Man kommer altså til at

sidde med en bruttohusleje på 6.000-7.000 kr. for en ganske lille lejlighed på 40 m².

Det viser jo noget om, hvor galt det står til med dansk boligpolitik, fordi værdistigningerne har fået lov til at rasere på den måde, som det har fundet sted. Efter Enhedslistens opfattelse ville den bedste løsning på det problem være, at man indførte en afgift eller en beskatning af værdistigningen, når den frigøres ved salg af en ejerlejlighed eller et parcelhus. Det er altså den eneste måde, hvorpå man kan fremkalde en egentlig langsigtet balance i boligpolitikken.

I et af de mest liberalistiske lande i verden, nemlig USA, betragter man rent faktisk gevinsten ved salg af en ejendom eller et hus som personlig indkomst, hvad det jo vitterligt også er. Det er jo elementær personlig indkomst, når man scorer en værdistigning. Det er et forrykt system, man har i Danmark, når den gevinst ikke beskattes. Når man kan i det mest liberalistiske land i verden, så kan man vel også i Danmark indføre en simpel regel om, at den indtægt simpelt hen skal beskattes. Det ville en gang for alle bringe det danske boligmarked ind i en sund udvikling, fordi det ville presse huspriser, ejerlejlighedspriser dramatisk nedad og gøre det muligt også for unge mennesker at få en bolig, hvis det var, at de ville have den på ejerbasis.

Så det håber jeg er et element, som også vil kunne komme ind i finanslovsammenhæng ved siden af en massiv indsats på nybyggeriområdet inden for det almene familiebyggeri og ungdomsboligerne. Så kunne der komme en plan, der på en gang satte skub i boligbyggeriet, løste boligproblemerne og samtidig sanerede økonomien i samfundet ved at fjerne det enorme inflationspres, som værdistigningerne hele tiden lægger på den danske økonomi, og som også har været med til at skabe et stort statsligt underskud, som vi nu i mange år har måttet afsætte store beløb til at skulle betale af på.

Så hvis regeringen har viljen, kan man altså visionært omforme og sanere mange problemer i det danske samfund, ved at man på den ene side griber ind over for værdistigningerne og på den anden side massivt får sat gang i det almene boligbyggeri. Så mulighederne og chancerne er der, hvis man ønsker at bruge dem.

Jeg er enig med hr. Knud Erik Hansen og andre i, at alle kommuner må være med. Vores forslag er, at hvis det f.eks. lander på, at kommunerne skal betale de 7 pct. af indskuddet i det almene nybyggeri og staten de andre 7 pct., så bør

alle kommuner forpligtes til at afsætte disse midler op til en kvote, der gælder for hver kommune, på sit budget, sådan at kommunerne under alle omstændigheder forpligtes til at afsætte disse penge.

De kommuner, der ikke ønsker at bygge, må så indbetale pengene til en kommunal fond, hvor de kommuner, der ønsker at bygge, så kan hente deres andel. Således tvinges de genstridige kommuner, der ikke vil påtage sig et boligsocialt ansvar, i hvert fald til at finansiere byggeriet i de kommuner, der ønsker at bygge.

Jeg synes, der vil være en social retfærdighed i, at velstående, asocialt tænkende kommuner på den måde overfører penge til de kommuner, der vil påtage sig et boligsocialt ansvar. Det kunne egentlig være en ganske smuk ordening.

Så håber jeg da, at f.eks. CD og Kristeligt Folkeparti måske også kunne være med, for så er der jo ikke tale om en direkte tvangsordning, men kun om, at det altså koster og koster ganske meget at være asocial. Jeg har svært ved at forestille mig, at nogen kan modsige det forslag, som jeg her har fremlagt, for det er smukt både i teknikken og i den sociale profil. Så det er også en anbefaling til by- og boligministeren om at tage det element ind i de kommende drøftelser med kommunerne.

(Kort bemærkning).

Egil Møller (DF):

Det, der får mig op, er, at hr. Keld Albrechtsen på et tidspunkt meddelte her fra talerstolen, at Dansk Folkeparti har den boligpolitik, at de indvandrere og de flygtninge, der kommer hertil, ikke skal have et sted at bo i Danmark.

Jeg tror faktisk, det er fri fantasi i hr. Keld Albrechtsens hoved, som jeg ellers mener er et ganske intelligent menneske.

I Dansk Folkeparti mener vi jo ikke, at de absolut har behov for forkromede boligløsninger, absolut ikke, og det skal ikke være boligløsninger, der er så attraktive, at de simpelt hen er med til at tiltrække endnu flere af deres tidligere medborgere i de lande, de påstår de er flygtet fra. Det er jo ikke altid tilfældet.

Så jeg vil godt spørge Enhedslistens ordfører direkte, om det er sådan, at når man tilhører Enhedslisten, har man den holdning, at man først og fremmest skal varetage den tredje verdens borgeres interesser på bekostning af skatteplagede danskere.

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Nu siger hr. Keld Albrechtsen, at værdistigningerne for ejerboligerne er det store problem, og det er jeg da for så vidt langt hen ad vejen enig med hr. Keld Albrechtsen i, i og med at en måde, som vi kunne få de værdistigninger holdt i ave på, var jo, at der blev et større boligmarked. Men hr. Keld Albrechtsens skat på værdistigning er en tankegang, som vi under ingen omstændigheder kan være med på.

Hvad så med tab på ejendom? Skal der så være et fradrag? Og hvordan og hvorledes skal inflationen regnes med? Vi har haft opgangstider i en periode, men sådan er det jo ikke altid.

Jeg vil sige, at det, der skal til, er flere boliger, således at det bliver billigere at købe boliger.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

På et punkt er jeg enig med hr. Ulrik Kragh, nemlig at flere boliger dæmper priserne. Så det synspunkt kan vi være helt enige om.

Hvad angår udformningen af en værdistigningsafgift, er det i og for sig meget enkelt, for de forbedringer af boligen, man f.eks. har gennemført, mens man har ejet den, trækker man fra på det regnskab – det volder ingen tekniske vanskeligheder – og så er det selve indtægten, den egentlige gevinst, man bliver beskattet af.

Jeg tror, at vi skal være varsomme med at indføre systemer, hvor vi i skattelovgivningen indbygger, at hvis man har tabt penge på et eller andet privatøkonomisk, så skal man til at trække det fra i skat. Det tror jeg også at Venstres ordfører vil kunne se nok ikke er en god idé.

Så der bliver tale om en ordning, hvor vi beskatter arbejdsfri gevinster, som jeg nævnte at man faktisk gør det i USA.

Så vil jeg blot sige til hr. Egil Møller, at det jo meget enkelt er sådan, at Danmark har en af verdens mest restriktive flygtningelovgivninger.

Danmark kan ikke uden at bryde international lov modtage færre flygtninge, end vi gør i dag. Vi har ikke en god international anseelse mere, fordi vi sammenlignet med vores nabolande er meget, meget restriktive på flygtningeområdet, og så tvangsbestemmer vi, hvor flygtninge, der kommer til Danmark, skal bo.

Så siger hr. Egil Møller, at derefter skal de ikke have noget at bo i. Jamen sådan er Dansk Folkepartis flygtningepolitik! Hvis hr. Egil Møller rejser til Tyskland eller Sverige og fortæller om de ideer, han har, vil han blive buet ud i enhver for-

samling, fordi man vil sige: Hvad er det dog for noget? Er Danmark ikke et civiliseret land?

Det er desværre rigtigt, at i international målestok er det altså meget slemt det, Dansk Folkeparti går rundt og siger, ligesom påstandene om, at flygtningene skulle have særlige privilegier og sådan noget. Jeg synes, man skulle prøve at tænke det lidt igennem, sagt til hr. Egil Møller, også ud fra et humanistisk synspunkt.

(Kort bemærkning).

Egil Møller (DF):

Det er da ganske interessant at få at vide, at hr. Keld Albrechtsen ved, hvad der er Dansk Folkepartis politik på alle områder. Det er altid interessant, når andre mennesker også fra andre partier interesserer sig for ens egen politik.

Men hr. Keld Albrechtsen har altså ikke brugt tid nok og ikke hørt nok efter eller vil absolut misforstå, hvad det er, Dansk Folkeparti siger. Så jeg vil kun appellere til, at man fremover gør en ekstra indsats for at gengive nøjagtig, hvad det er, vi siger, og ikke, hvad man tror, vi vil sige.

Og så vil jeg godt lige bede hr. Keld Albrechtsen bekræfte, at det da er en fortrinnsstilling, man opnår som flygtning, når man kan blive boligplaceret inden for 3 måneder i det, der hedder en passende bolig. Det betyder jo, at kommunerne skal tage hensyn til netop det krav, som Folketinget stiller til den enkelte kommune. De når så at få en rettighed, som ingen andre danskere, der har det samme problem, har. Det må da være logik, hvis man ellers fatter, hvad det er.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nu ved jeg ikke, hvad det skulle være, jeg har fremstillet forkert i beskrivelsen af Dansk Folkepartis politik. Men jeg er sådan set bange for – jeg prøver jo på at føre debatten i et høfligt leje – at jeg nok er kommet til at fremstille Dansk Folkepartis synspunkter i for blid en udgave i forhold til, hvad der reelt fremgår af partiets mange forslag på det her område.

Men det, som jo i hvert fald er en kendsgerning, er, at hr. Egil Møller ikke vil have, at en flygtning skal kunne få en passende bolig og komme ind i det danske samfund på ordentlig, civiliseret vis. Det vil hr. Egil Møller ikke have. Det er jo det korte af det lange.

Kravet om, at en flygtning skal tildeles en upassende bolig eller slet ingen bolig, er jo et besynderligt, uciviliseret synspunkt. Jeg forstår

slet ikke, hr. Egil Møller kan blive ved med at fremføre det. Er der andre, der skal have en upassende bolig, eller hvad er det for noget? At et parti kan stå her på talerstolen og påstå, at folk skal tildeles en upassende bolig, synes jeg er noget mærkværdigt sludder for at sige det rent ud. Det er jeg bange for at jeg er nødt til at sige på den måde.

Men jeg tror ikke, vi kommer længere med det i den her omgang. Vi står ret langt fra hinanden, må vi konstatere.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Hr. Egil Møller for tredje og sidste gang.

(Kort bemærkning).

Egil Møller (DF):

Jeg tror næsten, jeg kan bekræfte hr. Keld Albrechtsen i, at vi nok ikke kommer længere i den debat, for vi er fundamentalt uenige om, hvad der måske kan være en passende bolig for disse mennesker.

Det, jeg påpegede, var, at man ikke skulle have forkromede boligløsninger, så man automatisk tiltrak endnu flere mennesker, som ikke reelt er flygtninge. Det kan jo ikke nytte noget, at man ligefrem stiller en kæmpemagnet op her i landet, der er medvirkende til, at endnu flere kommer og skal boligplaceres her i landet.

Når vi ikke har nok boliger til at tage os af vore egne, vore ældre, de yngre, de studerende, så er det da et problem, at vi hvert år tager imod så mange flygtninge, som vi gør, og giver dem et dansk statsborgerskab. Der er jo ikke tale om, at man sender folk tilbage, når der er fred i deres hjemland. Man giver dem jo næsten pr. automatik opholdstilladelse.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det kører lidt i ring for hr. Egil Møller, for nu gentager han den påstand om, at det vælter ind med flygtninge. Men jeg vil sige til hr. Egil Møller, at hvis Danmark forsøger at begrænse muligheden for at søge asyl i Danmark yderligere, så melder Danmark sig simpelt hen ud af verdenssamfundet. Så vil vi ikke længere kunne se svenskerne og tyskerne i øjnene, for de synes i forvejen, at vi er nede på en så uanstændig restriktiv politik i forhold til, hvilke byrder de påtager sig for at løse flygtningeproblemet.

Så det, hr. Egil Møller i realiteten foreslår, er, at Danmark skal melde sig ud af verdenssamfundet og isolere sig som en ø med regler, der

strider direkte mod international lov og ret. Det er ikke holdbart, men det bekymrer åbenbart ikke hr. Egil Møller, at han begiver sig ud i rollen som international lovbyrder og vil have Danmark ud på den galej. Det bekymrer ham åbenbart ikke, men det hænger altså ikke sammen.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Hr. Kim Behnke som ordfører.

Kim Behnke (UP):

Jeg tror, at vi alle kan være enige om, og det er også det, der er gået igennem de fleste ordførertaler, at det vigtigste, der kan ske for vores byer, store som små, er, at udbudet af boliger, udbudet af erhvervslejemål, udbudet af butikkslejemål osv. bliver større. Der er den meget simple sammenhæng i tingene, at udbud og efterspørgsel jo nu engang afspejles i prisen, og der er det min opfattelse, at mange kommuner selv er skyld i, at de er havnet i den situation, som vi oplever i øjeblikket. Lad mig give et par eksempler.

For en håndfuld år siden havde et byggekonsortium stillet i udsigt, at en del af banegraven i Århus, som er et stort udnyttet hul i øjeblikket, ville de gerne overdække og bebygge. Der skulle indrettes butiksfaciliteter, kontorlejemål og såmænd også boliglejemål, hvilket der er stort behov for i indre by af Århus.

Forslaget kom til behandling i byrådet. Byrådet stillede imidlertid krav om, at en langt større procentdel af boligerne skulle være almennyttige boliger og ikke ejerlejligheder. Resultatet var, at konsortiet bag det sagde: Under de forudsætninger kan vi altså ikke få det til at hænge sammen. I dag står banegraven stadig væk som et stort hul midt i byen og er ikke overdækket, og i dag er det stadig væk sådan, at folk har problemer med at finde en bolig i Århusområdet. De, der finder en bolig, er dem, der er i stand til at betale. De studerende, der får tag og ikke et telt over hovedet, er dem, hvis forældre 5 år tidligere har købt en ejerlejlighed i Århusområdet.

Det synes jeg er en udvikling, som vi skal have vendt, og derfor må den første betingelse være, at man fra regeringens side, fra by- og boligministerens side er langt mere optaget af de procedurer, som forhindrer etablering af erhvervslejemål, af boliger og også af butikkslejemål.

Når man brokker sig over, at prisen for kvadratmeterne både for erhvervslejemål og butikkslejemål også er steget markant i byerne de senere år, er der jo den sammenhæng i det, at hver

gang der er nogle, der foreslår at etablere nye beboelser med f.eks. butiksarealer i stueetagen, er svaret nej. Hvis kommunerne endelig kan se det fornuftige i det, så har vi en miljø- og energiminister, som rask væk er parat til at nedlægge veto.

Eksempel nummer to: I Århus har vi et stort hul midt i byen, hvor der engang lå en stor ejendom, der brændte ned, og manden blev dømt for ildspåsættelse, osv. Det ligger 5 minutters gang fra Hovedbanegården, det ligger 3 minutters gang fra rutebilstationen, det ligger i absolut midtbyen. To gange har byggekonsortier foreslået, at der på den grund blev etableret boliger med butiksmuligheder i stueetagen.

Begge gange har miljø- og energiministeren nedlagt veto, for det var der jo ikke behov for. Det skete, til trods for at man forbryder sig mod ønsket om, at det bliver etableret i nærheden af offentlige transportmidler – det må man sige er tilfældet her – til trods for at man forbryder sig mod det andet ønske, nemlig at det er i midtbyerne frem for det store butikscener ude på markerne, hvor folk skal køre ud i bil. Der er ingen logik i det, ud over at der sidder et Miljø- og Energiministerium med planlægningsmyndighed, som bliver misbrugt til at forhindre mange af de gode initiativer, som rent faktisk kunne have resulteret i langt flere kvadratmeter.

Når der er flere kvadratmeter, så falder kvadratmeterprisen, så sker der et ryk. Hvis en by etablerer flere ejerlejligheder, så flytter de, der har råd til at købe de ejerlejligheder, ind i ejerlejlighederne og lediggør et billigere lejemål, som betyder, at de, der ikke har den store økonomi, også får en chance.

Men, og der er et men, ud over den lange diskussion, der har været i dag om, hvorvidt pensionskasser kan gøre en større indsats og har mulighed for det, er det også min opfattelse, at boligselskaberne og de penge, de har, skal gøres aktive. Men der er en lang række ting, der forhindrer det i at blive tilfældet.

Boligselskaberne har i øjeblikket en politik, hvor de under den overskrift, der hedder »Boligadministration« flår de forskellige lokale boligafdelinger for ganske mange penge. Når andre så går ind og tilbyder, at de kan overtage ejendomsadministrationen og spare tusindvis af boligejere for millioner af kroner, ja, så bliver det ikke til noget.

Et konkret eksempel: En af DAB's afdelinger i Nordsjælland ønskede at blive frigjort, og de ønskede ikke længere at have DAB som admini-

strationselskab. Hvad skete der? Ja, DAB meddelte, at hvis det skulle være tilfældet, så skulle den kommunegaranti, der ligger på 90 mio. kr., indfries, hvorefter kommunen sagde til det lokale boligselskab: I har at blive hos DAB, som jo så har fuldstændig fri adgang til at forhøje administrationsomkostningerne.

Den 7. maj 2001 kunne man læse i Berlingske Tidende, at det selskab, der hedder Kuben, altså det gamle fra Bikuben, tilbyder at gå ind og give millionbesparelser ved at overtage ejendomsadministrationen. Men alt for ofte kan det ikke lade sig gøre, fordi man har den slags usaglige bindinger.

Hvorimod DAB jo har helt andre – efter deres mening – vigtige ting at bruge deres penge til. De skriver ellers så flot i deres formålsparagraf, at hovedformålet er at bygge og administrere almennyttige boliger, men så praler de med, at de allerede siden 1950'erne også har bygget kulturhuse, sportshaller og alt muligt andet.

Det, de glemmer at prale med, er, at i et eller andet navt håb om, at de borgere, der bor der, føler, at det er et rigtig godt sted, er de begyndt at indføre alle mulige andre ting, der er boligselskaber totalt uvedkommende.

Man har lavet et såkaldt beboerkort. O.k., de skriver, at det er, for at man kan legitimere sig. Det er åbenbart sådan en slags Personenaussweis, man skal have for at bo de pågældende steder. Men nej, det er det ikke. Det er, så man kan få rabat, når man køber nye biler, når man skal have rustbeskyttet sin gamle bil, så man kan få rabat, når man skal have telefon og Internet, når man skal købe symaskiner og radio/tv-udstyr, ferierejser og kroophold.

Mit spørgsmål til ministeren er: Hvorfor skal et selskab som DAB tvinge de lokale afdelinger til at bruge dem som administrationselskab, opkræve millioner i administrationsgebyrer, og det, de så kan bruge pengene til, er, at man kan få repareret sin bil billigere og købe kroophold? Det er efter min opfattelse fuldstændig ude af proportioner.

Det seneste, de gjorde, var, at de forhøjede huslejerne med 17 pct. Og for at folk ikke skulle blive alt for tossede over det, så omdelte man sammen med huslejeforhøjelsen en kagebog udgivet af DAB, der hedder »Den lille almennyttige kagebog«. Så havde folk jo syn for, hvorfor de skulle betale 17 pct. mere i husleje. Det skulle de, fordi de fik en firefarvet tryksag om, hvordan de kan koge pastaretter. Det er eksempler på, at der

er uanede muligheder for at gøre de her ressourcer nyttige.

Ministerens forgænger, fru Jytte Andersen, kunne jo også sidste år i oktober måned i et svar på et spørgsmål stillet her i Folketinget oplyse, at fra 1989 til 2000 er formuerne i boligselskaberne steget fra 1,7 til 3,9 mia. kr. Kære minister, der ligger et par milliarder mindst, som burde have været nævnt i denne her redegørelse.

Det burde have stået i denne her redegørelse, at boligselskaberne skal nyttiggøre de penge. Og det skal altså ikke være til at give rabat på køb af symaskiner eller for at dele kagebøger ud til beboerne. Ministeren skal vise de her boligselskaber, at formålet med, at vi har hældt milliarder af statskroner i de her kasser igennem årene, er, at der skal bygges nogle lejligheder.

Derfor må ministeren vise et initiativ og vise, at det er ministeren, der er by- og boligminister, og derfor sige til de her almennyttige boligselskaber: Nu skal de penge gøres aktive. De må gerne bygge erhvervslejemål, hvis de synes, det er det, der er nyttigt. De må gerne bygge kulturhuse, hvis de synes, det er det, der er nyttigt. Men pengene skal altså bruges til noget, der er relevant set i forhold til de milliardtilskud, der er hældt i fondene i løbet af årene.

Ministeren kunne jo bevise, at det er urigtigt, når det ude i byen hedder sig, at grunden til, ministeren ikke tør gøre det, er, at boligselskaberne gennem store tilskud til Socialdemokratiet har betalt sig til fred. Ministeren kunne jo bevise, at det rygte, der går ude i byen, er forkert, ved at nævne den almennyttige boligsektor i sådan en redegørelse her og nævne, at der ligger mindst en 3-4 mia. kr., som kan nyttiggøres.

By- og boligministeren (Lotte Bundsgaard):

Jeg vil godt starte med at sige tak for en god debat. Da vi startede lidt tidligere på dagen, var der mange, der sagde, at det ville blive en kort debat. Det blev det heldigvis ikke, og det er godt, for debatten om, hvordan vores byer skal udvikle sig, hvordan vi sikrer boliger til alle, hvordan vi sikrer en varieret boligmasse, hvordan vi sikrer mangfoldige byer, er en meget vigtig debat. Derfor er det dejligt, at vi har taget os så god tid til at diskutere det her i Folketinget.

Vi har været omkring rigtig mange emner. Jeg vil godt starte med et af de emner, som jeg synes er meget vigtig, nemlig borgerinddragelse og demokrati.

Hvis man en gang imellem ser på vores velfærdssamfund, så er et af de problemer, vi har, at

lidt for mange lidt for tit fralægger sig ansvaret. Lidt for mange siger: Det er ikke mit ansvar, for jeg har betalt min skat. Vi skal gøre, hvad vi kan, for at gå imod det, så vi ansvarliggør i stedet for at vedtage love, eller hvad ved jeg, der gør, at man bare kan fralægge sig ansvaret.

Én af måderne, hvorpå man kan ansvarliggøre flere mennesker i Danmark, er ved at inddrage borgerne alle de steder, hvor det er muligt at inddrage dem. Og når man ser på vores bypolitik, er der jo en speciel problemstilling her, fordi borgerinddragelsen skal gå på tværs af forskellige sektorer, skal gå på tværs af forskellige forvaltninger. Derfor prioriterer vi i regeringen borgerinddragelsen meget højt, og derfor er jeg også glad for, at der er mange, der har sagt noget om det i løbet af debatten.

Et andet område, der har været meget fokus på, har været de socialt belastede boligområder. Det er vi i regeringen meget glade for at man har sat fokus på, for vi mener, at det er afgørende, at Danmark udvikler sig til et helt land, et land, hvor alle har mulighed for at vælge det liv, man gerne vil leve, hvor man ikke blot er isoleret og ikke kan komme ud af de sociale problemer, man har.

Derfor har vi igennem årene gjort meget for at løfte de socialt belastede områder, bl.a. gennem hele kvarterløftindsatsen, hvor vi har sat helhedsorienteret ind med beboerrådgivning, hvor vi har prøvet at inddrage borgerne i områderne for på den måde at sikre, at boligområdet igen bliver velfungerende.

Her kan jeg ikke lade være med at sige, at når man hører om, hvor meget især partiet Venstre bekymrer sig om de belastede boligområder, så kan det godt lyde en anelse hyklerisk. Vi ved jo, at da vi i 1999 vedtog at ændre på byfornyelsesloven, så vi kunne sætte nye kvarterløftprojekter i gang, stemte Venstre imod. Det er meget nemt for partiet Venstre at svinge sig op og sige, at de er de svagestes vogtere, og så stemme noget andet, når pengene skal bevilges.

Men vi fortsætter på det her område. Der skal sættes ind flere steder for at sikre, at de socialt belastede områder bliver bæredygtige.

For det første foreslår vi i redegørelsen, at vi skal udarbejde nogle sociale indikatorer, så vi kan sætte ind, før alle kan se, at der er problemer. Så vi kan vende en udvikling, før den er blevet rigtig negativ.

Vi prøver også at se på, hvilke nye metoder man kan bruge. En af metoderne er medejerboligerne, for at vi på den måde kan tiltrække et

mere bredt udsnit af befolkningen til den almen sektor.

Hr. Knud Erik Hansen har flere gange i løbet af debatten sagt, at vi skal passe på, at vi ikke glemmer de svageste, at vi ikke hele tiden skal tale om de stærkeste. Det er jeg enig i, men på den anden side skal vi også sikre, at det ikke kun er svage, der bor i et boligområde. De har også brug for, at der er nogle, der er ressourcerstærke, som kan være med til at løfte dem op.

Et andet område, vi sætter ind på, er nye modelområder og partnerskab. Vi gør noget på det her område, fordi det for os er afgørende, at vi ikke har boligområder i Danmark, der er inde i en negativ spiral. Den udvikling skal vi vende.

Hr. John Vinther stillede mig det, han selv kaldte et retorisk spørgsmål. Nu kan jeg se, at han har forladt Folketingssalen, det er sikkert, fordi han ved, at jeg sagtens kan svare med oprejst pande på hans spørgsmål.

Hr. John Vinther spørger om, hvordan regeringens erhvervs politik er. Fru Lissa Mathiasen redegjorde flot for, hvilke initiativer vi har sat i gang, men det er jo altid godt at bruge nogle af dem, der ved noget om det. Nogle af dem, der har fingeren nede i jorden, og der har jeg et godt eksempel fra den nye virksomhed, som har valgt at slå sig ned i Helsingør, nemlig Biogen. De har mange steder argumenteret for, hvorfor de har valgt Danmark, hvorfor de mener, at vi har en god erhvervs politik i Danmark.

Jeg vil godt have lov til lige at citere lidt fra deres hjemmeside. De skriver: »Danmark kan tilbyde en i europæisk sammenhæng unik kombination af højtuddannet arbejdsstyrke, et rigt forskermiljø og adgang til offentlige uddannelsesprogrammer for medarbejderne. Desuden har Danmark et fleksibelt arbejdsmarked, en god infrastruktur og mere end 10 års erfaring med et stort arbejde med genmodificerede organismer i bl.a. Novo Nordisk og Christian Hansen.«

Så det viser jo, at virksomheder, som har en fremtid foran sig, vælger Danmark, fordi vi kan andet end blot give skattelettelse. Vi kan også sikre en sammenhængende uddannelses politik. Vi kan sikre byer, der fungerer. Vi kan sikre en veluddannet arbejdsstyrke.

Så når hr. John Vinther stiller mig et retorisk spørgsmål om erhvervs politik og forlader salen, så forstår jeg egentlig godt, hvorfor han forlader salen, inden svaret kommer.

Flere ordførere har været inde på et meget centralt spørgsmål: Hvordan sikrer vi, at vores byer bliver brugt bedst muligt? Hvordan sikrer

vi balancen? Her er et af vores forslag jo byomdannelsesselskaberne. Vi skal sikre, at vi ikke har områder i vores byer, som ligger øde hen, som vi ikke bruger til noget, som ikke bliver omdannet. Vi skal sikre, at de arealer bliver omdannet til nyt erhverv, til boliger eller til grønne områder, så vi bruger vores byer positivt i stedet for at have områder, som vi ikke bruger til noget.

Hr. Knud Erik Hansen er i den forbindelse inde på, at vi skal passe på, at vores byer ikke bliver helt uden grønne områder. Det er vi i regeringen meget enige i. Vi skal sikre en balance, hvor vi på den ene side bruger vores byer produktivt, men på den anden side også sikrer, at der er åndehuller, hvor beboerne i byerne og de, der arbejder i byerne, kan gå ud og trække frisk luft og nyde grønne omgivelser. Så det er vi fuldstændig enige i.

Hr. Knud Erik Hansen taler også om vigtigheden af, at vi sikrer os, at byerne er bæredygtige, også hvad angår trafik. I regeringen er vi helt enige. Vores byer skal være bæredygtige, både hvad angår bæredygtig social udvikling, bæredygtig økonomisk udvikling og bæredygtig miljømæssig udvikling, og hermed mener vi også en bæredygtig trafikudvikling. Derfor er vi glade for, at vi sammen med SF og Enhedslisten i finanslov 2001 er enige om, at vi skal undersøge, om vi kan indføre en kørselsafgift, der netop skal sikre den bæredygtighed.

Hr. Egil Møller og fru Lissa Mathiasen er inde på spørgsmålet om landsbyerne. Er de ikke også en del af Danmark? Jo, det er de. Et godt land er et mangfoldigt land. Et godt Danmark er et Danmark, hvor vi både har landsbyer, store byer og små byer. Derfor har vi i regeringen lagt meget vægt på, at Danmark skal udvikle sig som ét land, at det skal være muligt at vælge, hvor man gerne vil bo, at landsbyerne skal være bæredygtige.

Jeg kan fortælle, at inden for mit område har vi sat forskellige ting i gang. Sidst har vi under bypuljen haft et projekt, hvor vi har spurgt: Er der nogen, der har nogle gode ideer i landsbyerne, kan vi så ikke være med til at udvikle dem, så vi kan bruge dem andre steder?

En lille ting, men dog en lakmusprøve på, om der også er interesse. Og det er der. Vi har heldigvis fået et væld af ansøgninger. Så vi ved, at der er kræfter rundtom i landsbyerne, der gerne vil være med til at sikre bæredygtige landsbyer, der gerne vil være med til at sikre, at Danmark er et land både med store byer, universitetsbyer og landsbyer.

Så er der det emne, som vi nok har brugt mest tid på i dag, nemlig boligområdet. Jeg synes, at det er meget positivt, at en stor del af Folketinget sætter det højt på dagsordenen. Vi ved godt, hvor meget det betyder for et menneskes liv, at man er tryk.

En af de ting, som er med til at skabe trygheden, er, at man har et godt sted at bo. Derfor vil vi i regeringen være med til at sikre, at vi får bygget nogle flere boliger. Derfor fremlagde vi her i starten af ugen en boligpolitisk pakke. Og jeg vil godt understrege, at den boligpolitiske pakke ikke er sådan et take it or leave it-udspil. Tværtimod er det en pakke, som jeg synes vi skal forhandle om i fællesskab, så vi kan få sikret, at man har et godt sted at bo i Danmark.

Men for lige en gang til at fortælle om, hvad den her pakke egentlig indeholder – det var der nogle ordførere der var lidt i tvivl om – vil jeg sige, at vi for det første sætter ind et af de steder, hvor der skal sættes ind: Hvordan sikrer vi, at vores byggeri bliver lidt billigere og lidt bedre? Jeg tror, at hr. Keld Albrechtsen var inde på i sin ordførertale, at det er noget af det, der er afgørende for, at vi også for fremtiden kan bygge gode og billige boliger.

For det andet ser vi på de almene boliger. Kommunerne vil gerne diskutere under kommuneforhandlingerne, hvor høj grundkapitalen skal være. Det er vi indstillede på. Og vi indfører medejerboligen, så vi kan sikre, at den almene sektor kan tiltrække mange forskellige slags mennesker.

På ungdomsboligområdet vil vi ikke finde os i, at man som ung kan få et sted at læse, men ikke kan få en bolig at bo i. Derfor sætter vi gang i et forholdsvis stort byggeri af ungdomsboliger baseret på et fællesskab, for på den måde får man både et fællesskab i Fælles 4'eren, ud over at man får en god bolig at bo i. 750 boliger om året.

Pensionskassebyggeri synes vi også er vigtigt at have med for at sikre mangfoldigheden. Vi skal nemlig også have mangfoldighed på vores boligmarked. Der skal være mange forskellige boligtyper at vælge imellem, og derfor vil vi også gerne have gang i noget pensionskassebyggeri.

Den sidste del af pakken er de støttede andelsboliger. Der er mange, der gerne vil have støttede andelsboliger. Vi kan se, at der rundt omkring i landet opstår nogle virkelig gode fællesskaber af bl.a. seniorer, som gerne vil lave seniorbofællesskaber, som gerne vil være med til

både at have en god bolig og også have det forpligtende fællesskab, som gerne vil have et sted, de kan være trygge ved at bo. Det mener vi i regeringen er en meget god måde at bo på. Den vil vi meget gerne støtte. Derfor forhøjer vi kvoten af andelsboliger fra 1.000 til 1.800 boliger.

Alt i alt mener vi, at det her er en velafbalanceret boligpakke, der kan være med til at sætte ind nogle af de steder, hvor vi har problemer på boligområdet. Jeg glæder mig til hen over sommeren at diskutere den, og jeg glæder mig til at fremsætte lovforslag, når vi mødes igen til oktober.

Afslutningsvis vil jeg godt sige, at debatten her har vist, at vi jo ikke er grundlæggende uenige om, hvordan vores byer skal udvikle sig. Det er jeg godt tilfreds med. Debatten har også vist, at det er vigtigt at have visioner for vores byers udvikling, ikke alene fra Folketingets side, men så sandelig også ude i kommunerne, hvor politikken skal gennemføres. Jeg glæder mig derfor til at se resultaterne af de kommende års bypolitiske indsatser.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 184:

Forslag til folketingsbeslutning om forbedret forskning i arbejdsskader, erhvervs sygdomme m.v.

Af Anne Bastrup (SF) m.fl.
(Fremsat 6/4 2001).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen):
Med beslutningsforslaget er der ønske om, at der bliver etableret et forpligtende grundlag for en systematisk vidensopbygning inden for arbejdsskadeområdet.

Vidensgrundlaget er der ingen der er i tvivl om har afgørende betydning for en lønmodtagers eventuelle mulighed for at kunne opnå erstatning efter en arbejdsskade.